

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

3/2019

Předání vodojemu v Libanonu

Povedzme domácemu násiliu NIE
Je Bůh spravedlivý?

A BYLA SVATBA

Zjevení Janovo

VELKÝ PŘÍBĚH LÁSKY NA STRÁNKÁCH BIBLE

RESORT BESKYDY 7. - 14. ČERVENCE 2019

OLDŘICH SVOBODA

KAZATEL CÍRKVE ADVENTISTŮ S.D. A UČITEL NOVÉHO ZÁKONA
NA ADVENTISTICKÉM TEOLOGICKÉM INSTITUTU

JAN DYMÁČEK

KAZATEL CÍRKVE ADVENTISTŮ S.D. A VEDOUcí ODDĚLENÍ
DIAKONIE PŘI MSS

DALŠÍ INFORMACE A PŘIHLAŠOVÁNÍ NA: WWW.MSS.CASD.CZ
PŘIHLAŠOVÁNÍ BUDE SPUŠTĚNO 1. 3. 2019

MORAVSKOSLEZSKÉ SDRUŽENÍ CÍRKVE ADVENTISTŮ S. D.

Advent, časopis Cirkve adventistů
sedmého dne, číslo 3/2019

10x ročně vydává nakladatelství

Advent-Orion, spol. s r. o.

Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,

<http://www.adventorion.cz>

Registrační číslo MK ČR 6982,

ISSN 1210-3365

Vychází: 18. 3. 2019

Objednávky v ČR:

Roztocká 5, 160 00 Praha 6

Tel.: +420 603 553 628,

e-mail: expedice@adventorion.cz

Objednávky v SR:

Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

Tel./fax: +421 (043) 428 26 70,

e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka

České příspěvky můžete zasílat

na e-mail: redakce@adventorion.cz

Slovenské příspěvky a inzeráty můžete

posílat na e-mail:

lubicasebek@gmail.com

Foto na obálce: Archiv ADRA Česká

republika

Foto: 3-5 – ADRA Slovensko, UN Women;

6 – Kamil Falta; 12 – Výstava: My jsme

to nevzdali (2009), Paměť národa;

13-16 – archiv rodiny

Technická redakce: JUPOS, s. r. o.,

Ostrava

Výtiskla tiskárna ARTRON, s. r. o.,

Boskovice

POROZUMIET DOMÁCEMU NÁSILIU NA ZÁKLADE SKUTOČNÝCH PRÍBEHOV OBEŤÍ

Ak sa nebudete môcť osobne zúčastniť na diskusiách o rozpoznávaní manipulácie a prejavov domáceho násillia v partnerskom zväzku,

nájdite si čas na prečítanie skutočných príbehov obeť, ktoré vystúpili zo začarovaného kruhu násilného vzťahu vďaka odborníckam Krízového intervenčného tímu (KIT). Môžete tým pomôcť sebe alebo niekomu vo vašom okolí.

Príbehy pani Zuzany a Dominiky (uvedené v plnom znení na webe ADRA Slovensko¹) sú klasickými príkladmi zneužívania moci zo strany partnera a manipulácie manželom. Nesmieme však zabúdať, že obeťou domáceho násillia sa môže stať ktokoľvek z nás bez ohľadu na pohlavie, rod, spoločenský status, ekonomickú situáciu. Nie je to ani otázka vzdelania či rodinného zázemia – aj sebavedomá žena môže podľahnúť manipulácii zo strany partnera (najmä v stave zamilovanosti). V rámci nastavovania dôvery a hraníc vo vzťahu žiadna osoba vstupujúca do nového partnerského zväzku neočakáva, že sa jej harmonický vzťah môže zmeniť na násillný.

Život manželky v zlatej klietke

Prvým znakom manipulácie a násillného správania je snaha partnera oddeliť ženu od jej okolia, ktoré by jej mohlo poskytnúť kritickú spätnú väzbu. Presne to sa stalo pani Dominike, keď na jej svadbu nebol pozvaný nikto z okruhu jej blízkych: „Pri plánovaní svadby totiž padlo z partnerskej strany niekoľko racionálnych dôvodov, prečo tá a tá osoba by tam radšej nemala byť. Vtedy som to vnímala tak, že sa nič nedeje a všetko je v poriadku – veď predsa finančne zabezpečoval svadbu on...“ Po čase však pani Dominika dodala: „Keď však nad tým teraz tak rozmýšľam, nebol to len jeho ústretový krok, za ktorý by mu mnohé ženy boli vďačné, ale bola to doslova kúpa, vopred premyslený krok. Bola som však veľmi zamilovaná, a tak som jednotlivé varovné signály manipulovania vo vzťahu zaslepene prehliadala – veď na každú moju otázku či námietku prišla z jeho strany vždy pohotová reakcia... Mne vtedy stačilo, že som jeho ženou, oficiálnou manželkou.“

¹ Príbeh pani Zuzany – <https://bit.ly/2MSxEps>

Príbeh pani Dominiky – <https://bit.ly/2tajDur>

Advent

Po sobáši nasledovala žiadosť manžela, aby Dominika začala pracovať z domu. Keď si chcela ísť zacvičiť do posilňovne, zriadil jej telocvičňu doma, a keď chcela ísť plávať, odkázal ju na bazén pri dome. Pribudli k tomu zákazy stretnutí s priateľkami a priateľmi: „Aj moji rodičia boli v jeho očiach zlí, o čom presviedčal aj mňa,“ uvádza. Začala si pripadať ako vtáčik v zlatej klietke.

Odborníčky KIT-u upozorňujú, že druhý najčastejší spôsob manipulácie vo vzťahu je vytvorenie tzv. závislostného vzťahu – presviedčania ženy o tom, že iba s daným partnerom je v „bezpečí“, chránená a má „všetko, čo potrebuje“. Partner má potom priestor na podkopávanie jej sebavedomia a názorov. Dominike manžel taktó rôznymi cieľovými útokmi pošliapal osobnosť: „Prešlo niekoľko rokov a ja som vedela, že už nie som tá ambiciózná a sebavedomá žena ako kedysi. Nevedela som, kto mi môže z tejto pasce pomôcť a či to vlastne ja sama chcem. Rezignovala som na život.“

Zhoršená situácia po narodení dieťaťa

Násilné správanie sa môže často prejaviť vtedy, keď sa do rodiny narodí potomok. To sa stalo aj obom klientkam KIT-u – pani Zuzane i Dominike, ktoré súhlasili so zverejnením svojich príbehov, aby otvorili oči iným potenciálnym obetiam domáceho násillia a dodali im odvahu hovoriť nahlas o tom, čo prežili a prežívajú.

Keď sa pani Dominike po roku manželstva narodila dcéra, manžel voči nej neprejavil žiadne city: „Mňa však vedel donekonečna poučovať – prikazoval mi, ako sa mám o ňu starať,“ uvádza, pričom si spomína aj na to, ako na ňu útočil pre jej fyzický výzor. „Nakoľko som sa po pôrode zagulátila, vyhadzoval mi na oči, ako sa mu hnuším. Vždy, keď videl, že mám v ruke jedlo, vynadal mi, aká som obézna, a vytrhol mi ho z rúk... A aj keď som cítila, že to niekedy už preháňa, stále som dúfala, že sa to celé zmení – veď predsa nie je možné, aby mi človek, čo ma kedysi tak miloval, donekonečna taktó ubližoval.“

Pani Zuzana opísala podobný zlom vo vzťahu a ochladnutie citov práve po narodení ich spoločného syna, pričom hľadala vinu na svojej

strane: „Znášala som toto jeho správanie najmä kvôli výchove dieťaťa a finančnej závislosti od neho, nakoľko som v tom čase bola iba poberateľkou rodičovského príspevku.“ No Zuzanin manžel vyvolával tiež žiarlivostné scény: „Každý muž, ktorý si ma dovolil na ulici pozdraviť, bol podľa neho mojím milencom, a nepríjemným až vulgárnym spôsobom ma obviňoval z promiskuitného správania. V prípade, že som sa zdržala na nákupe alebo niekde inde, opakovane mi vyvolával a zisťoval, kde som, s kým som a najmä kedy presne sa vrátim.“

Popri psychických ranách aj fyzické útoky

Najhoršie však bolo pre pani Zuzanu zistenie, že manžel má kdesi inde druhú rodinu: „Jedného dňa ma kontaktovala jeho manželka, ktorá mala podľa jeho tvrdení zahnúť pri nehode spolu s ich synom.“ Takisto sa stretla s manželovou mamou a otcom, ktorých pred ňou zatajoval. Keď pani Zuzana postavila manžela zoči-voči skutočnostiam, ktoré sa o ňom dozvedela, vyústilo to do otvoreného konfliktu: „Sotil do mňa tak silno, že som sa udrala o stenu, stratila rovnováhu a spadla na zem. Kým som sa pozviechala, on už bežal ku schodom... Začali sme sa dotahovať na schodisku o dieťa, pričom mi vykrútil ruku, až som kričala od bolesti.“ Pri pohrození políciou iba pokojne reagoval, že tí jej aj tak nepomôžu – neveria jej totiž.

Privolaná policajná hliadka sa, žiaľ, správala presne tak, ako to predpovedal tento násilný a manipulatívny partner. Po spísaní udalosti a zistení, že dom, ktorý stavali a platili spoločne, je vlastne celý napísaný iba na neho, odišla zničená s dieťaťom preč: „Zaparkovala som pri jazere ako bezdomovkyňa, uložila syna spať a začala hľadať na internete pomoc.“

Vyhľadanie pomoci: Prvý kontakt s KIT-om

Pani Dominika vo svojom príbehu takisto detailne opisuje, ako sa k slovným ponižováním a ku psychickému týraniu od manžela čoraz viac pridružovali aj fyzické útoky. Jedna takáto hádka vyústila do privolania policajnej hliadky: „Pri jednej z ďalších našich hádok, ktoré vyvolal opäť on (pre nejaký nepodstatný dôvod), pristúpil ku mne

zozadu, obmotal mi kábel okolo krku a začal ma škrtiť.“ Ako sa obávala, privolaní policajti nepripisovali tej situácii dôležitosť. Ťažko sa jej na celú udalosť spomína: „Bola som dezorientovaná – nielen v udalosti, ktorá sa tak rýchlo zomlela, ale aj vo vlastných emóciách... Hlava úplne vygumovaná a telom lomcujú pocity strachu a beznádeje, taktiež viny.“ Jedna policajtká jej však na papier napísala akési meno a číslo so slovami: „Zavolajte tejto pani. Je z organizácie, kde vám môžu pomôcť.“

V oboch prípadoch šlo o prvý telefonický kontakt práve s právničkou z organizácie ADRA a vedúcou Krízového intervenčného tímu (KIT), Danielou Borzovou. Pani Zuzana na tento prvý kontakt spomína takto: „Celú noc sme strávili v telefonickom rozhovore. Konečne sa niekto so mnou rozprával, veril mi. Rozobrali sme vtedy všetko – jeho správanie, konanie, pričom pani Borzová spomenula možnosti, ako situáciu možno riešiť. Zrazu som zistila, že nie som sama a že pomoc existuje – sú tu ľudia, ktorí môžu a vedú pomáhať.“ Pani Dominika má s kontaktovaním KIT-u veľmi podobnú skúsenosť: „Už len to, že zrazu tu bola nejaká konkrétna osoba, ktorá vám chce pomôcť, bolo pre mňa neuveriteľné. Z telefonického rozhovoru som mala pocit, že tejto žene môžem dôverovať. Dala mi pocítiť, že nie som vôbec zbytočná, že sa to celé nedeje mojou vinou a že i ja mám právo voľby.“

Po prvom telefonáte nasleduje komplexná pomoc

Pani Dominika sa následne stretla s právnou expertkou KIT-u, s ktorou viedla onen dôležitý telefonický rozhovor, v kancelárii ADRA a zrazu zistila, že „tu nebola iba táto pani, ale celý tím skvelých ľudí, s ktorými som v kontakte dodnes... Poskytuje mi nielen právnú, ale aj psychosociálnu pomoc a podporu, a práve vďaka nemu som opäť tou silnou, sebavedomou ženou – s ambíciami a úsmevom na tvári.“ Vďaka Krízovému intervenčnému tímu sa vymanila spod moci a kontroly násilného manžela a uvedomila si, že vo zväzku s ním nežila dôstojný život. Ten nebol vhodný ani na výchovu ich dcéry – malej Mišky.

Obe klientky KIT-u, pani Dominika i Zuzana, na záver svojich príbehov uvádzajú, ako sa zmenili ich životy, pričom ďakujú práve

pracovníckam ADRA KIT. Pani Zuzana dokonca tímu pomáha osobnou účasťou a zapája sa do verejných diskusií, organizovaných nielen pre obeť násillia. Odôvodňuje to takto: „Svoj príbeh odovzdávam ďalej ako motiváciu a inšpiráciu pre ostatných s tým, že pomoc existuje a že sú tu ľudia, ktorým na nás záleží. Len ich pomoc treba vyhľadať.“

Zaznamenať varovné signály vo svojom okolí

Členky KIT-u vyzdvihujú dôležitosť podpory zo strany rodiny, priateľov, ako aj širšieho okolia, ktoré by nemalo akceptovať čoraz zriedkavejší kontakt a postupnú izoláciu (riadenú partnerom obeť), ale všimáť si možné zmeny a varovné signály. Tiež včasná intervencia zo strany odborníkov a odbornícok z jednotlivých oblastí (právná pomoc, psychologická podpora, sociálna rehabilitácia atď.) dokáže podchytiť každú jednu klientkinu potrebu a pomôcť jej znova vybudovať dôstojný život.

Daniela Borzová, právnička a vedúca KIT-u, upozorňuje, že veľká časť klientok zažila podobné situácie ako pani Zuzana a Dominika: „Ich príbehy sú akoby písané cez kopírak. Naše klientky však často zažívajú násilnícke a manipulatívne správanie nielen zo strany partnera, ale aj zo strany kompetentných, teda polície. Odborne sa tomu hovorí sekundárna viktimizácia, kde je žena ako obeť vystavená neodbornému správaniu zo strany štátnych a verejných orgánov.“ Aj pre takéto prípady je zriadený Krízový intervenčný tím organizácie ADRA Slovensko, ktorý zasahuje komplexne a priamo v teréne.

TEXT: ADRA KIT TÍM

(WWW.ADRA.SK/POMOC-OBETIAM-NASILIA-KIT),

FOTO: ADRA SLOVENSKO, UN WOMEN

JAK NA SPIRITUALITU?

(3. DÍL)

1. duchovní disciplína: STUDIUM

Dnes tedy začneme praktickou část našeho seriálu – naučíme se společně praktikovat první duchovní disciplínu. Když se řekne studium, představíš si školní lavici nebo pracovní stůl s lampičkou, zadek ocelivý (jak říkal Komenský) a tuny informací. Odlož tyto představy, zapomeň na ně. Půjde o něco jiného.

Nevytahuj z knihovny biblický slovník, biblickou konkordanci... Je fajn, že ty knihy máš, ale spěchám tě ujistit – nebudeš je potřebovat. Ne ke studiu jako duchovní disciplíně. Možná jsi teolog, máš za sebou teologický seminář, teologickou fakultu nebo právě studuješ na ATI – fajn, to je pěkné a chvályhodné, ale pro tentokrát zapomeň na exezezi i hermeneutiku, na usazování textu do struktury knihy, do dějinných souvislostí, do společenského pozadí, do církevní praxe. Nechci po tobě, abys zpracovával exegetický paper, listoval v řeckém textu, slabikoval hebrejštinu nebo hledal a porovnával v Septuagintě či Vulgátě. Odlož komentáře, dokonce i ten pěkně vázaný sedmisvazkový SDA Bible Commentary. Zapomeň na to všechno, odlož to na příště, na jindy – až zase budeš používat studium jako poznávací disciplínu.

Nám tady a teď – a pak už tobě a každodenně – půjde o něco jiného: o studium jako disciplínu duchovní, o studium jako součást každodenní spirituality. Nebude tu mít výhodu teolog profesionál

před křesťanem laikem, dlouholetý bratr či sestra před církevním nováčkem. Při studiu jako duchovní disciplíně nelovíš poznání Pána Boha z textu, nedobýváš jej z tiskařské černi, papíru a lepidla, nevykopáváš jej ze zaprášených pojmů jiného kulturního okruhu – to vše je vyhrazeno studiu jako disciplíně poznávací, a o tu nám dnes nejde.

Studium jako duchovní disciplína, to je dialog Bůh a ty, přímý dialog. Úpěnlivě se vpíjíš do Božích očí, do Otcova pohledu – a On, tvůj milující Otec, ti něco řekne a ty s těmi slovy odejdeš prožít den a strávit s nimi život, uložit si je do srdce a před oči. Takhle to funguje při studiu jako duchovní disciplíně.

Jak na to?

NÁSTROJ č. 1 (nejdůležitější)

1. Odděl si čas. Plánovaně si ho odděl a žárlivě si ho stráž. Nejlépe uděláš, když zvolíš stejný čas pro každý den – pro každý den svého života od teď napořád – jako virtuální místnost svého naslouchání Božimu slovu. Ano, naslouchání – se čtením to má jen málo společného (to je dobrá zpráva pro všechny dyslektiky).
2. Vstup do té virtuální místnosti odděleného času dveřmi modlitby a ptej se: „Co chceš, Pane, abych slyšel? Já toužím, tolik toužím slyšet!“
3. Přečti si text. Krátký text, pár veršů nebo třeba i jeden, pokud chceš skutečně naslouchat, a ne pouze číst. Tvým cílem tady a teď je setkat se s Bohem, ne získat o něm informace. Nechám na tobě, zda Bibli otevřeš namátkou a pojedíš očima, dokud tě něco neosloví, nebo zda si předem naplánuješ, jaké místo si otevřeš. Bible není orákulum, věštecká příručka, žádný z těch dvou popsanych způsobů není lepší nebo horší. Já praktikuji jeden i druhý podle toho, k čemu mě to právě táhne.
4. Přečti si zvolený text několikrát po sobě, pak zavři knihu, zavři oči a nechej Pána Boha promluvit

do tvého ztišení, do tvého myšlení, do tvého života. Možná ti něco dojde, možná ne – když ne, nevadí. V modlitbě poděkuj a vyjdi zpět do života – do celého toho pracovního či volného dne s jeho příležitostmi, hrozbami, bolestmi, povinnostmi i radostmi. Nejdeš do něj s prázdnou – neseš si s sebou ten krátký text sbalený do myšlenky, do vzpomínky, do věty, sousloví či slova.

5. V průběhu dne se na ten text, myšlenku, větu, sousloví či slovo rozpomeň, nech je běžet na pozadí, vracej se k nim a zase je opouštěj, nech si je prosáknout do srdce a vlézt pod kůži. Nepotřebuješ k tomu hodiny, ba ani minuty – jde tu spíše o frekvenci než o délku.
6. Večer si odděl čas, stačí chvilíčka – zrekapituluj, zformuluj, co si z toho odnášíš – a rozhodni se (to je důležité) učinit napříště postoj či čin, k němuž tě to vede, součástí svého života.
7. A zítra – zítra začni znovu od prvního bodu. Za nějaký čas zjistíš, že život s Bohem je úžasné dobrodružství. Že nestojíš, nestagnuješ – že jdeš, že běžíš, že jsi v pohybu, že jsi těmi krátkými Božími větami rozpohybován.

NÁSTROJ č. 2

1. Zvol si krátkou biblickou knihu (není dobré začít třeba knihou Filemonovi, zkus alespoň Koloským či Jonáše nebo některou z Petrových epistol).

2. Přečti si tu knihu jednou denně, pomalu, vnímej, co čteš, nech si dojít ty obrazy a představ si je, promítni si je na očním pozadí jako film (třeba právě s Jonášem ti to půjde docela dobře).

3. Zvládl's to? Fajn – tak to tak dělej celý měsíc, stále s tou jednou knihou. Co se stane? Možná si všimneš toho, co jsi v ní dřív neviděl – ale hlavně si tu knihu oblékneš, už navždy bude součástí tvého života, protože jsi ji důvěrně poznal, otiskl sis ji do paměti – její strukturu i její výpověď.

NÁSTROJ č. 3

Nemysli si o mě, prosím, že jsem blázen, neťukej si na čelo, když ti řeknu: „Uč se biblické texty nazpaměť.“ Myslím to vážně, má to smysl – ty texty tak budeš mít vždycky s sebou, což se o tištěné knize

nebo o Bibli v mobilu s jistotou říct nedá. Nikdo ti je nikdy nevezme (když si je občas, pravidelně, třeba obden či alespoň dvakrát týdně zopakuješ). Naopak tobě něco vezmou ty texty – vezmou ti tvoje představy, sundají ti z očí brýle, možná i klapky – a otevrou tě tvému Bohu.

Číst a umět z paměti není totéž – a až to budeš praktikovat, pocítíš rozdíl. Jak říká Daniel Duda: „Nemáš na to buňky, nic v hlavě neudržíš? Tak se nauč jeden verš třeba i za rok – ale nauč se ho. Za deset let jich budeš nosit v hlavě deset.“ Je to extrémní příklad – snad každý z nás si dokáže za rok do hlavy natlačit třeba i prvních sedmáct veršů z třetí kapitoly Listu Koloským – což vřele doporučuji, pro začátek. Nebo Iz 58,13,14, to je kratší. Nebo 1J 2,15–17. A určitě si vyber sám, Bible je na verše bohatá, nenech se ode mne manipulovat – hlavně s tím učením začni.

Řekni – není to jednoduché? Výsledky budou dobrodružné, tím si buď jist. A když pak studium, tu první duchovní disciplínu, časem provážeš s dalšími jedenácti a budeš v jejich praktikování pokračovat, buď si jistý, že za dva roky, až náš seriál skončí, budeš ve svém vztahu k Pánu Bohu radikálně jinde, než jsi teď – ať už jsi nyní skutečně kdekoli, vpředu či vzadu, v pohybu či na místě.

Od narození se učíš žít ve světě, který tě obklopuje, ve společnosti, která dává tvému životu strukturu. Duchovní disciplíny jsou dveřmi, jimiž do tvého života vstupuje, vlamuje se Boží království. Není to maličkost, není to brnkačka, není to ale ani výkon – je to cvičení v důvěře, ne ve výkonu, i když to vyžaduje úsilí.

Studium Bible jako duchovní disciplína nám otevírá Boží pohled na realitu. Umožňuje nám sejmut brýle zvyku, vlastního úsudku, společenského a kulturního náhledu – být v kontaktu s živou zvěstí živého Boha. Proto je důležité.

Ti, kdo mě znají, by ti řekli – no jo, Honza. O toho bychom si kolo neopřeli. Mohli bychom ti toho o Honzovi tolik vyprávět, že si na kolo radši koupíš hliníkový stojan. S Honzou ty duchovní disciplíny, ta spiritualita, mnoho neudělaly.

Nevím, možná to tak je. Museli byste se zeptat mé ženy (ta mě má přčteného), jestli je Honza ročníku 2019 stejný jako Honza ročníku 2018, 2017, 2016... nebo jestli je za tím nějaké dobrodružství. Ale jedním si jsem jistý – naprosto jistý. Bibli potřebuješ znát nejen z výšky, z vrtulníku, abys viděl její strukturu, abys správně do mozaiky poskládal ty příběhy. Bibli potřebuješ znát i z detailu. Na detail nemůžeš s dalekohledem, na detail se musí s lupou touhy a s mikroskopem

Ducha svatého. Znalost celku dělá hodně, ale až seznámení se se správným detailem dělá zázraky. Neznám lepší zvětšovací sklo než praktikování studia jako duchovní disciplíny. A když pěkně zblízka a tváří v tvář uvidíš ten detail, když tě nachne a prodchne, když se ti zahnízdí pod kůží, v srdci a v životě, vede tě pak každý ten zakořeněný detail dál a dál – a nejprve k modlitbě. O té si řekneme příště.

JAN VOJVODÍK (C168@SEZNAM.CZ)

ZUBY A DUŠE...

Někdy máme pocit, že věci kolem nás a v nás lze jednoduše třídit na ty důležité a na ty méně důležité. Křesťan má jasno. To hlavní je duchovno, ostatní není nutno až tak řešit. Hlavní je budovat statky duchovní, pěstovat čistotu charakteru a tak dále. Jenže rozjímat nad hlubinami své či jiné duše lze jen velmi těžko, pokud vás přímo zoufale bolí zuby. V takovém případě váš mozek zcela automaticky přepne a hledá spíše adresu zubaře než telefon místního duchovního utěšitele.

Celoživotně považuji sezení na zubařském křesle za činnost nepříliš zábavnou, ale někdy jsme vděční za aplikované umění těchto lidí v bílém. Po krátkém zákroku zaznamenal můj vnitřní, bolestí devastovaný výpočetní systém, znatelnou úlevu, nicméně odborník pokračoval ve své práci. Když jsem se vrátil z rentgenu, měl jsem pocit, že zázrak uzdravení byl dokonán – už skoro nic nebolí. Můj pocit vnitřního klidu a štěstí byl zase zpět. Chemie v mém mozku nastavila zase rychle vše do normálu. Lékař ale neřešil mé duchovní pocity, sledoval na monitoru realitu mé dutiny ústní. Vysvětlil mi, že mám problém. Parodontóza většího rozsahu, verdikt, který toho laikovi moc neříká, ale krátké vysvětlení odborníka mi udělalo poměrně jasno. Poškození kostí, které drží pohromadě můj zubní systém, je poměrně vážné. A pak zaznělo důležité slovo – nevratně. To nelze léčit a opravit, to lze při dobré péči jen pozastavit. Okem jsem sledoval na monitoru neviditelnou duši mých zubů. Můj

dlouholetý laxní přístup přinesl své výsledky. Bylo mi v podstatě fajn, bolest už ustoupila, ale došlo mi, že věci už nikdy nebudou jako dříve.

Ve shromáždění křesťanů probíhala nadšená sobotní diskuze o kvalitě charakteru, o jeho rozvoji a budování, o růstu k dokonalosti, kdy se jednoho dne staneme vzorem dokonalosti snad i pro samotného Ježíše Krista. Věřím, že to všechno mysleli ti dobří lidé velmi vážně, dokonce to bylo podloženo čtením úryvků z Bible a dávalo to celé nějaký smysl, ale většinu z nich jsem znal a jejich všednodenní příběhy mi příliš neladily s přívalem sobotního nadšení z osobní svatosti. Vzpomněl jsem si na monitor v ordinaci mého lékaře. Mé pocity byly příjemné, nic mě už nebolelo, ale pohled na reálný stav skeletu mé hlavy mi sděloval něco jiného. A slovo nevratný bylo v tomto okamžiku velmi důležité – nemohu dosáhnout svou silou původního stavu věcí. Pokud budu dělat vše potřebné, pak se proces zničení pouze oddálí – a i to je velmi dobré poselství. Stále je o co usilovat a možná i bojovat. Věci na tomto světě se samy od sebe nezlepšují, spíše naopak, a člověk byl Bohem povolán, aby pečoval o vše, co mu bylo v životě svěřeno.

Celá staletí vedou křesťané bouřlivé diskuze nad tím, co můžeme udělat se stavem své duše. Lze její rozpadání zastavit, nebo snad můžeme ve stárnoucím těle budovat a stále rozvíjet mládnoucí a krásnější duši? Nebo naše zuby a duše nejsou od sebe principiálně zas až tak daleko?

Velký příběh o Bohu, který Bible vypráví, neposkytuje zcela jednoduchou a jasnou odpověď. Spíše dává najevo, že náš život je dlouhá cesta, na které se musíme smířit s tím, že verdikt nebeského Lékaře nám ještě mnohokrát připomene, že naše poškození je nevratné. Jen z Boží milosti můžeme vzdorovat postupnému rozkladu našeho nitra, který rozumný člověk nejen vnímá, ale snad je ochoten si to i přiznat. Potkávám mnoho mně vzácných lidí, kterým postupně ubývá sil, těch tělesných, ale pravděpodobně i těch duchovních. Na mnoha z nich obdivuji jejich odhodlání respektovat slovo nevratné, ale přitom trpělivě vzdorovat všemu zlému, co svět přináší.

Příběhy v Bibli vyprávějí většinou o lidech, kteří měli k dokonalosti často velmi daleko. Věděli, že jejich poškození je nevratné, ale nevzdávali svůj zápas o následování svého Hospodina. Mnohdy se cítili ztraceni a zapomenuti samotným Bohem, ale znovu a znovu zkoušeli žít z Boží milosti v prostoru následování. Mnohdy nerozuměli své cestě, ale o to více věřili svému Bohu.

Mám schovanou jednu fotografii. Byli jsme na výletě s několika našimi mladými přáteli, někteří

byli na invalidním vozíku. To není zcela příjemný prostor pro život, pro většinu z nich to byl stav nevratný. Jedna malá holčička byla na zpáteční cestě docela unavená, a tak vznikla fotografie, kde dívka na vozíčku veze na klíně malou, unavenou, spící holčičku a invalidní vozík s oběma tlačí do kopce silný mladý muž. Pro mě je to dodnes důležité sdělení. Nezáleží tolik na tom, v jakém jsme stavu, nakořik jsme objektivně poškozeni a poničeni životem. Mnohem důležitější je naše odvaha vzdorovat realitě a alespoň se pokusit přinést něco dobrého do současného, tolik vnitřně zničeného světa.

Moudrý člověk snad připustí, že nikdy nebudeme jako ON – Ježíš. Má to svou prostou logiku – ON je totiž Bůh. Velké příběhy Bible nám poměrně jasně naznačují, že Krista není třeba často spíše trapně napodobovat, opravdu „postačt“ ho uctivě následovat.

A přání závěrem? Dívka na invalidním vozíku se stala jedním z mých celoživotních vzorů. Není totiž důležité, kolik dobrých věcí máte v životě k dispozici, ale kolik jste ochotni dát lidem kolem sebe.

MAREK ŠKRLA

JE BŮH SPRAVEDLIVÝ?

Společná cesta je velká příležitost. Motor škodovky spokojeně vrní a bratr za volantem začíná rozhovor: „Když tu jsme tak sami, mohu se tě na něco zeptat? Co myslíš, je Pán Bůh opravdu spravedlivý? Manželka nemá ráda, když se na to ptám, ale třeba ten David, to nedovedu pochopit.“

To musel být nějaký sexuální maniak. Ačkoli měl doma již několik žen, přece se mu zachtělo cizí. Aby mu nepřekážel její manžel, tak ho nechal odstranit.

A to není všechno. Třeba jím nařízené sčítání lidu. Bůh mu to zakázal, aby nebyl v pokušení spoléhat víc na množství ozbrojených mužů než na svého Boha. Už jednou procházel podobným pokušením a prohrál. Přece to udělal znovu a množství nevinných lidí to zaplatilo životem.

A co všechny ty války, které vedl – a ani to není všechno. Když umírá, přikazuje svému synovi, aby si vyřídil účty s těmi, se kterými to on nestihl.

Já vím, že tu byli ještě daleko větší hříšníci, ale to do nebe volající je v tom, že navzdory všemu špatnému, co o Davidovi víme, se o něm v Bibli píše jako o „muži podle srdce Božích“.

Přiznám se, že jsem takovou otázku od tak obětavého a laskavého bratra nečekal, ale na druhé straně jsem vysoko hodnotil jeho otevřenost a upřímnost.

Cesta se začala klikatět, bylo třeba soustředit se na řízení, a tak mně vznikla chvilka na uspořádání myšlenek k odpovědi. Každý člověk má snad nějaké otázky nebo výhrady k biblickým textům, které plně nechápe, já sám nejsem žádná výjimka.

Přiznávám, že i tato otázka „Boží spravedlnosti“ by byla pro mne těžko řešitelná, kdybych předtím nestudoval a osobně neprožil nádhernou zvěst o ospravedlnění člověka pouhou vírou v zástupnou Kristovu oběť.

Než se k tomuto úžasnému argumentu dostanu, chci připomenout několik důležitých faktů, které umožňují porozumění problému.

- 1) Dobové pozadí. Takový král byl sám sobě zákonem. Pro své poddané byl téměř bohem, a mohl si tedy dělat, co chtěl.
- 2) Bůh k prokázání své spravedlnosti nemá k dispozici jen náš čas, ale celou věčnost. O co snad byl někdo jeho rozhodnutím poškozen, bude mu to jistě nahrazeno.
- 3) Všechny pocity křivdy a nespravedlnosti zmizí přijetím nabídky spásy v Božím království, a to zadarmo, bez jakýchkoli zásluh.

Nyní se vraťme k Davidovi. Židovský král nebyl výjimečný tím, jak hřešil, ale tím, jak vysoko ho Bůh ocenil. Vede nás to sice k pochybnostem o Boží spravedlnosti, ale tajně si stejně přejeme, aby to bylo řečeno i o nás. Svě naděje opíráme o zaslíbení: „Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy“ (Mí 7,18.19).

Od volantu se ozvala námitka: „*Já nepochybují o Božím milosrdenství, ale o jeho spravedlnosti.*“

Ano, zdá se nám, že Bůh Davidovi nadřžoval, zatímco jiným ne. Jistě, domněnky mohou vznikat, ale pravda je taková, že všichni podléháme stejnému zákonu: „Odplata za hřích je smrt.“ Druhým faktem je to, že „všichni zhřešili a nemají Boží slávu“. Tyto dvě skutečnosti rozhodují o údělu nás všech. Úžasné poselství nám přináší biblické evangelium: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen“ (J 3,16.17). „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32).

To, že se Bůh slitovává a odpouští hříšníkům jejich viny, není z Boží strany žádné levné gesto, které ho nic nestojí, právě naopak. Abychom my, hříšníci, mohli žít, musel Bůh vydat na smrt svého Syna. Ježíš vzal na sebe naše hříchy a za ně byl ukřižován, abychom si my mohli přivlastnit jeho spravedlnost.

Nyní se vraťme znovu k Davidovi. David uvěřil Bohu, že ho má rád a že skrze budoucí oběť Mesiáše budou shlazeny všechny jeho viny. Je zřejmé, že poznání Boží lásky roznítlo i jeho lásku k Bohu. Žalmy, které psal, jsou nádherným svědectvím o tom, jak blízcí si navzájem byli. Davidova svědectví o Bohu jsou přesvědčivá, jsou důkazem jeho vlastního prožitku. Proto i jeho výzvy k oslavám a chválení Boha jsou naprosto přirozené. Proto se vůbec nedivím, že byl Bohem oceněn tak vysokým vyznamenáním: „Muž podle srdce Božího“.

Jestli se jednou sejdem v Božím království – a já tomu pevně věřím – pak to nebude proto, že jsme byli tak spravedliví, ale proto, že byl tak úžasný a věrný On, náš Spasitel, Ježíš Kristus. Je mi líto těch, kteří tak málo důvěřují Božím zaslíbením a snaží si vstup do nebe zajistit vlastní spravedlností a askezí.

Mám-li se přiznat, pak musím říct, že bych se nikdy nechtěl do takového nebe pro zasloužilé dostat. Z vlastní zkušenosti vím, že mezi těmi, kteří usilují o vlastní spravedlnost, je vždycky boj o to, kdo je lepší. Kdo se dokázal zříct toho či onoho, kdo se víc obětoval a jiné. Žel, dokážou to také dát těm druhým patřičně znát. Oč bývá více kritiky jiných, o to méně vzájemné lásky.

V tom nebi, kam se dostanou všichni ti hříšníci jako David, kteří však v hluboké pokorě jako on uznali, že patří k hříšníkům a své hříchy čestně vyznali, tam se nebude mít nikdo čím chlubit. To, co je bude spojovat, bude veliká pokora a vděčnost za spasení. Jejich společnou touhou bude zpívat písně a chválit toho, kdo je vykoupil.

Motor škodovečky stále spokojeně vrněl a naše pochybnosti o Boží spravedlnosti zůstaly někde za námi jako ten výfukový kouř. Je Bůh spravedlivý?

Jiří VESELY

MÁ BŮH DĚJINY POD KONTROLOU?

Archeolog a egyptolog Miroslav Bárta v knize „Kolaps neznamená konec“ říká: „Ztráta vertikality znamená, že od jisté doby jsme zapomněli hledět vzhůru. Přitom pohled vzhůru bylo něco, co lidstvo kdysi katapultovalo na novou, mnohem vyšší civilizační úroveň. Byl to směr, který propojil náš pozemský svět se světem nad námi, se světem bohů“ (str. 103).

Prorok Daniel ve své modlitbě vyznává: „*Ať je Bůh na věky chválen! Vždyť jedině on je moudrý a mocný. On je pánem dějin a mění doby*“ (Da 2,20.21; SNC).

Mají dějiny svůj smysl? I když se zdánlivě vyvíjejí bez Boha a proti Bohu? Má Bůh skutečně dějiny pod kontrolou? Navzdory zločinným záměrům, které čerpají svou inspiraci zezdola? Díváte se do budoucna s obavou, nebo s nadějí? Americký podnikatel a filantrop Andrew Carnegie prohlásil: „Sen je něco neuskutečnitelného, pokud do toho nevstoupí Bůh.“

Nechme do našich snů, vizí a představ vstoupit Boha. Bible představuje jeden sen, jednu vizii ve Zjevení: „*Potom jsem spatřil jiného anděla sestupovat z nebe. Byla mu dána velká moc a jeho sláva ozářila celou zemi*“ (Zj 18,1; SNC).

Tento anděl je jiný než z předchozí 17. kapitoly. Přichází ve spojení s andělem z trojandělského poselství (Zj 14,6–12), což je známo jako poslední výstražné poselství tomuto světu. Poselství anděla ze Zjevení 18,1 je opakováním sdělení druhého anděla ze Zjevení 14,8. Anděl přichází přímo od Boží přítomnosti a má zvláštní poslání. Sestupuje na zemi od nebeského trůnu. V bezbřehém vesmíru existuje centrum řízení. Naše dějiny se nevyvíjejí náhodně či chaoticky.

V čekárně u lékaře si povídaly dvě pacientky: „Ta současná vláda je nemožná. Zase nás čeká samé zdražování, připlácení na léčbu, mizivá valorizace důchodů...“ Druhá žena na to odvětila: „To já bych tu naši vládu nejraději vystřelila do vesmíru!“

Myslíte si, že bychom si tím pomohli? Bible říká, že ve vesmíru je jiná vláda. Nestojí na experimentech s lidmi, nepotřebuje vyměňovat ministry, nepotřebuje zvyšovat daně... Znáte tuto vládu? Světem oděný anděl je delegován centrem vesmíru, aby vyřídil poslední poselství Boží milosti i varování. Proč to nebeská vláda dělá? Chce, aby se obyvatelé země vyhnuli neodvratnému osudu, který čeká „veliký Babylón“.

„**Padl, padl veliký Babylón...**“ (Zj 18,2)

Co je tím Babylónem? J. Doukhan interpretuje takto: „Je to tábor iluzí a snů ... následovníci Babylóna představují lidskou instituci... Babylón také představuje způsob myšlení, rys ducha, který nacházíme v pozadí stavby věže nebo krále Nebúkadnesara...“ (Jacques Doukhan, Křik nebes, str. 128). Je to symbolické označení pro moderní svět, který spoléhá pouze na svou moudrost a sílu, bez závislosti na Bohu. „Hroutí se nakonec do podoby zdevastované pouště“ (tamtéž, str. 166).

Navzdory satanské snaze obestřít zemi temnotou ateizmu a materializmu Bůh osvěcuje zemi slavnostním světlem spasitelné pravdy: „*Kristus je zdrojem všeho života a pro lidi světlem na cestě k Bohu. To světlo přemáhá temnotu světa, ale ta ho nikdy nepřekoná. Ježíš je pravé světlo, které září vstříc každému člověku*“ (J 1,4.5.9; SNC). Anděl sestupující z nebe s velikou mocí a slávou představuje Boží charakter; je to zde součást plánu spasení.

„**Vyjdi, lide můj, z toho města...**“ (Zj 18,4)

„Vyjít z Babylóna znamená přestat činit z Boží církve bránu, přestat nahrazovat Boha církevní organizací a vytlačovat víru politikou. Vyjít z Babylóna, to zároveň znamená zbavit se všech předsudků, které doprovázely tuto imperialistickou a pyšnou mentalitu ... znamená mít odvahu znovu zpochybnit své získané ideje a své tradice; jde o to, být schopen otevřít se Boží pravdě ... vyjít z Babylóna tedy znamená celé obrácení... Je to výzva k naději... Výzva, která se týká nás všech“ (tamtéž, str. 167.168).

V jednom televizním pořadu o příčinách leteckých havárií se mluvilo o tom, že únava hlavního pilota i jeho navigátora způsobila, že nezvládli základní úkony ovládání přístrojů. Namísto vyrovnaní střemhlavého letu ještě více vychýlili letadlo, které se dostalo do nekontrolovatelného pádu. Při vyšetřování vyšlo najevo, že předchozí noc posádka spala jen několik málo hodin, a tudíž se v kritické situaci piloti začali chovat chaoticky. Svou vinou způsobili tragickou havárii.

Zdá se vám také, že současné dějiny světa se jeví jako nekontrolovatelný pohyb směrem ke globální katastrofě? V Žalmu 121 je ujištění, že nebeské centrum řízení je v pohotovosti: „*Tvůj strážce – Hospodin – nezdřímne si nikdy, ani na chvíličku. Hospodin*

je tvým ochráncem, záštitou, již máš vždycky po ruce“ (v. 4.5; SNC).

Dříve než přijde ke slovu Boží spravedlivý rozsudek, naplní se předpověď Zjevení 18,1. Bible to popisuje jako neobyčejně silné působení světla evangelia, které zasáhne celý svět. „Poselství nebude šířeno ani tak pomocí argumentů, jako hlubokým přesvědčováním Božího Ducha. Po celém světě budou varováni šířit tisíce hlasů... Navzdory silám, které se proti pravdě spojí, postaví se velký počet lidí na Boží stranu.“ (VDV 396; GC 612)

Díky Pánu za prorocké slovo, které nás ujišťuje o tom, že nebesa mají pod kontrolou současné dějiny a že i my se můžeme na nich aktivně podílet.

ENOCH MARTÍNEK

OHLÉDNUTÍ ZA ŽIVOTEM A SLUŽBOU RUDOLFA DUDY

Ve čtvrtek 17. ledna zemřel Rudolf Duda. Dvacet čtyři let působil jako kazatel na Moravském Slovácku a v Praze na Vinohradech. Sloužil však také jako preceptor a učitel na biblickém semináři. V roce 2007 s ním byl veden rozhovor v rámci projektu Příběhy 20. století, kde vzpomínal na své mládí, pronásledování pro svou víru i službu v církvi.

Rudolf Duda se narodil 25. 5. 1929 v Košicích. Maminka Aurélie Dudová rozená Zanuto pocházela z Itálie. Otec Štefan se narodil v Prešově. Kromě vojny v Chomutově neopustil za celý život své rodné město Prešov. Maminka s babičkou chodily do katolického kostela. Otec se náboženství stranil.

Rudolf Duda má dva mladší bratry – Dezidera a Emanuela. Všichni tři bratři působili jako kazatelé církve adventistů. „*Když mi*

bylo šest let, maminka poznala pravdu, stala se adventistkou. Slyšel jsem tenkrát, jak se jí členové ptali: ‚Sestro Dudová, co by sis přála, aby z těch chlapců bylo?‘ Tenkrát řekla: ‚Kdyby dal Pán Bůh, aby byli kazatelé.‘ To se jí splnilo. Já jsem nebyl nejlepší, spíše opak. Byla to Boží milost, že jsem se stal kazatelem.

Nejsilnějším válečným zážitkem bylo pro mladého Rudolfa Dudu bombardování: „*Vzpomínám si, že za války nestačily sirény ohlašovat letecký útok, tak jsme se rozhodli, že budeme mít vždycky někdo službu na dvoře. Měl jsem službu a slyšel jsem hukot. Zařval jsem tedy, aby letěli dolů. Já jsem běžel nahoru, abych pomohl s kočárkem mého nejmladšího bratra dolů do sklepa. Když jsme byli dole ve sklepě, tak už jsme slyšeli, jak padají bomby. Kobercový nálet. Najednou to pustili, pak klid – a zase znova. Bylo to hrozné. Společně ještě s jedním chlapcem jsme stáli u dveří a drželi je. Jak byla detonace, tak to ty dveře i s námi vytrhlo. Lidé křičeli a plakali. Někdo zakřičel: ‚Pane Duda, modlete se!‘ Nastalo ticho a můj tatínek, kterého jsem nikdy neslyšel modlit se, začal mírným hlasem odříkávat Otčenáš. Když byla detonace, tak přerušil, ale pak pokračoval dál. Když to skončilo, tak jsem si řekl,*

že se podívám ven. Naproti, asi sto metrů ode mne, stála průmyslová škola a lazaret pro německé vojáky. Byla celá v plamenech. Vyběhl jsem na hlavní ulici a tam byli mrtví koně a vojáci. Byl to hrozný pohled.“

V roce 1941 nastoupil Rudolf Duda na klasické gymnázium. Maturoval v roce 1949 a přišla otázka, co dál. Nejprve uvažoval, že půjde na medicínu a jednou si otevře soukromé sanatorium. Nakonec se však rozhodl následovat bratra, který studoval adventistický seminář v Praze. Bratr Dezider nedokončil gymnázium a rozhodl se, že se bude věnovat knižní evangelizaci – obcházet lidi s náboženskou literaturou a rozmlouvat s nimi o víře. Po setkání s umírajícím člověkem, kterému nedokázal pomoci, zjistil, že potřebuje širší náboženskou přípravu, a rozhodl se odejít studovat seminář do Prahy.

Škola biblických studií byla otevřena v letech 1946–1950 v Praze-Krči. V semináři studovalo v ročníku asi 15 lidí, kteří se kromě teologie a humanitních předmětů věnovali zemědělství. „Bratr Zikmund přednášel; vyslovil nějakou latinskou větu a říká: ‚Bratře Dudo, přelož to.‘ Já nechtěl, protože tam byli sami řemeslníci a já jediný intelektuál, který má klasické gymnázium, tak mi to nebylo příjemné. Vyřešil to bratr Kraus, který vešel do třídy s tím, že je potřeba pokosit trávu pro krávy. Tak jsem tam letěl – ale nikdy jsem neměl kosu v ruce! To bylo strašné. Já kosil, krávy bučely... Pak přišel bratr Kraus a říká: ‚Co to děláš!?‘ Rychle to nakosil. ‚Seber to, naházej do dvoukoláku a mazej do chléva!‘“ vzpomíná bratr Duda na studia na semináři.

V roce 1950 však přišel zákaz adventistické církve a s ním i uzavření Školy biblických studií v Krči. Rudolf Duda se tedy po roce studií vrátil zpět do Košic. Zde hledal zaměstnání, kde by nemusel od pátku odpoledne do soboty odpoledne pracovat. Tuto práci našel u Spišských železnorudných dolů, kde již pracovalo několik bratrů adventistů. Týden trávili ve Spiši na dobývce a na sobotu se vraceli domů do Košic. Na podzim 1951, necelý rok po nástupu do dolů, přišel bratru Dudovi povolávací rozkaz k leteckému útvaru v Levoči. Vojenská služba byla v té době pro adventisty zkouškou

víry, která mnohdy ovlivnila jejich následující život. Odhodlání sloužit v sobotu pouze Bohu se u tehdejších velitelů nesetkávalo s pochopením. Bylo tedy pouze otázkou času, než začne mít Rudolf Duda potíže. „*Měli jsme cvičení. Nepřítel je naproti v zákopech. Všichni do rojnice, bodák, řev, hudba a zteč na německé panáky. Nabrat je a vyhodit, nabrat a vyhodit... Já si říkám, tak tohle ne, a odhodil jsem pušku do zákopu. Přišel velitel a volá: ‚Duda, neblázněte!‘ ‚Já nemůžu!‘ odpověděl jsem. Než jsem šel do prezenční služby, tak jsem přemýšlel, kde je má hranice. Já jsem si posunul hranici tak, že tu zbraň vezmu, budu ji mít, ale nebudu z ní střílet. Když ale přišlo tohle, tak jsem zjistil, že ani cvičit nemohu. Hned si mě vzali do parády a zavřeli mě.“* Druhý den byl propuštěn a dál vykonával vojenskou službu. Poté, co velitel Armádního uměleckého souboru (AUS) zjistil, že Rudolf Duda ovládá hudební teorii, vzal si jej k sobě jako pomocníka.

Nedlouho po incidentu na cvičišti se bratru Dudovi svěřil vedoucí AUS, že se na něj v sobotu chystá velitel. Snažil se jej přemluvit, ať nadcházející sobotu nastoupí do práce, jinak špatně dopadne. Rudolf Duda byl však ve svých zásadách neústupný: „*Přišla sobota a byl nástup do zaměstnání. Já jsem se přihlásil, že nepůjdu. Jak byla nastoupená celá kasárna, tak ten velitel mi říká: ‚Pušku, sumku, bodák a nastoupit!‘ Já říkám, že nenastoupím. Před celými kasárnami mi opakoval příkaz nastoupit do práce. Já říkám, že nemohu, že v sobotu nepracuju. Okamžitě mě zavřeli do samovazby a už mě nepustili. Byl jsem tam až do pondělí, kdy přišla eskorta a odvezla mě do Košic.“* Eskortta ještě umožnila, aby Rudolfa Dudu mohl navštívit jeho bratr, a pak jej odvedla do košické vojenské věznice. Bez jakýchkoliv informací, co s ním bude dál,

byl vsazen na samotku. „Dostal jsem dvě prostěradla. Přišel jsem na celu a říkám si, co teď udělám? Už vím, dám jedno prostěradlo na stůl. Bude jako ubrus. Tak jsem si vzpomněl, jak to bývalo doma, když maminka poznala pravdu. Přišel pátek, bylo uklizeno, na stole ubrus. Maminka vzala zpěvník a tenkým hláskem zpívala. My děti jsme zpívaly s ní, až jsme usnuly, a ona pokračovala. Takhle to bylo každý pátek. Teď jsem si to takhle připravil a vzpomněl na domov. Neznám krásnější sobotu ve svém životě! Postavil jsem se ke dveřím a tam jsem zpíval píseň ‚Tak mnohým dávným krajem mě vedly cesty mé a můj zrak tékal hájem ze skály strmé‘. Tuto píseň jsem zpíval s tím, že ji zazpívám, až se vrátím do sboru. Tato zkušenost byla pro mě takovou silou, že mě hlídala, abych v pátek, když slunce zapadne, už nedělal, a až skončí, abych Bohu zase poděkoval.“

„Myslel jsem, že do 14 dnů budu mít výslech, ale ono nic,“ vzpomíná Rudolf Duda na pobyt v Košicích. Společně s dalšími vězni byl využíván k práci mimo věznici. Jednoho dne se ve vězení setkal se Svědkem Jehovovým. Vědomí, že kromě jeho samotného je zde ještě další člověk, který trpí za svoje přesvědčení, znamenalo pro Rudolfa Duda obrovskou vzpruhu. Po několika týdnech v Košicích byl odvezen na Špilberk.

Na Špilberku byl opět umístěn na samotku. Při prvním pohovoru s velitelem věznice jej Rudolf Duda požádal o volnou sobotu s tím, že si veškeré povinnosti vynahradí v době volna. Velitel rozhovor ukončil slovy: „Jste tu od toho, abychom

vás naučili makat.“ Během pobytu na Špilberku byl Duda odsouzen vojenským soudem za neuposlechnutí rozkazu na tři roky nepodmíněně. Po odvolání mu byl trest snížen na jeden rok. Nedlouho po rozsudku potkal Rudolf Duda jednoho z bachařů, který pro něj měl skvělou novinu: „Duda, dostanete volno. Oblečete uniformu a pojedete domů. Postaral se o to velitel hradu. V noci najednou budíček. Vstávat! Duda, seberte si všechny věci!“ Všechno jsem si sbalil, vydali mi věci ze skladu a vezli nás na nádraží. Říkal jsem si, že je to výborné. Dali nás šest vězňů a jednoho bachaře do kupé. Otevřel jsem si kufr, vyndal z něj jednu knihu a přečetl ji jedním tahem, aniž bych věděl, že jedeme do Jáchymova... Vystoupili jsme z vlaku. Čekalo tam auto, a to nás odvezlo na Nikolaj,“ vzpomíná na nepřijemný zvrat událostí Rudolf Duda.

Po příjezdu na Nikolaj byl okamžitě zapojen do práce. Jako ostatní adventisté, i Rudolf Duda měl pobyt v lágrech složitější než ostatní vězni. Adventisté totiž odmítali jíst veprové maso a jídlo, o kterém si nebyli jisti, že s veprovým nepřišlo do styku. Následky nedostatečné stravy a vysilující práce na sebe nenechaly dlouho čekat: „Na Nikolaji to bylo nepřijemné v tom, že už byla zima. Na lágru se dělaly různé práce – prasklé potrubí atd. Také nás vozili na jáchymovskou přehradu. Byla z jílu a bylo tam nepřijemné dělat. Když bylo sucho, tak byl jíl tvrdý jako kámen, když bylo mokro, tak tam bylo bláto. Špatně se tam dělalo. Měl jsem fialové kruhy pod očima, pořádně jsem nemohl chodit a slyšel jsem hlas – království Boží není pokrm a nápoj, království Boží není pokrm a nápoj. Já si ale říkal: ‚Pane, já jsem to nikdy nejedl, já to nebudu jíst.‘“

Před úplným vyčerpáním jej zachránila šťastná náhoda – byl vybrán na práci v táborové kuchyni, kde se díky porozumění kuchaře mohl konečně najíst.

Jedním z nejhrošších zážitků, se kterými se Duda na Nikolaji setkal, byl tzv. „Týden proti reakci“. „Týden proti reakci byl na Nikolaji proti těm, co byli politicky aktivní. Dozorci přišli nečekaně v noci s karabáči, a jak tam byly třípatrové postele, tak tam všechny mlátili a vyháněli je ven. Tam dělali dřepy, k zemi... A přitom se tam otáčely barevné reflektory.

Padal sníh a já jsem se na to koukal z okna a viděl jsem, jak tam jeden starý člověk nemůže a jeden mladý mu pomáhá, aby to vydržel...“

Jak dlouho byl na Nikolaji, si již Rudolf Duda nevzpomíná: „Nepočítal jsem tam dny. Byl jsem tam dvakrát na korekci přes noc, když jsem v sobotu nepracoval.“ Jednoho dne zavolał velitel tábora do kuchyně a ptal se, zda Rudolf Duda pracuje v sobotu. Když zjistil, že ne, tak jej převezl do tábora Eliáš.

„Když nás vezli na Eliáš, nad branou bylo napsáno ‚K novému člověku,‘“ vzpomíná Rudolf Duda. Byl přidělen na práci na povrchu, tak naštěstí nemusel fátat do dolů. Přesto s obavou čekal na první sobotu, jelikož byl vybrán na práci. „Ráno jsem vstal a čekal. Poslední jméno bylo moje! Tak jsem se nahlásil, řekl, že do práce nejdu, otočil se a běžel zpátky na barák. Bachař za mnou: ‚Co děláte? Všichni nastoupili a šli. Tak jdete do korekce.‘ Tak jsem viděl poprvé korekci na Eliáši. Byla betonová s malými okýnky. Když mě dali dovnitř, byla tam tma, cítil jsem vlhko a byly tam trubky nahoře a trubky dole, taktak, že jsem se protáhl. Tak jsem si tam lehl. Moc jsem toho nenaspal, ale unavený jsem byl. Ráno mě vyvedli. Byl čerstvě napadáný sníh, což byla hrůza na oči. Zapotácel jsem se a spadl. Bachař si do mě bouchnul, tak jsem vstal, vyšli jsme a najednou on říká: ‚Jděte doprava! Ven z lágru!‘ Já jsem zůstal stát. ‚Tam nesmím vstoupit!‘ Nadával, bouchnul do mě a pak otevřel východ a šli jsme do budovy bachařů. Vstoupili jsme do umývárny a bachař zařval: ‚Myjte ta umyvadla!‘ Já jsem stál, nešel jsem. Chytl mě a házel se mnou doleva doprava. Dával jsem pozor, abych neupadl na hlavu. Najednou se tam objevil velitel tábora a začal na bachaře řvát, co si to dovoluje. Na mě zařval: ‚Jděte ven!‘ a nechal mě venku stát. Tak jsem stál a čekal do večera, až mě někdo odvolá. Jak jsem tam stál a sněžilo, tak to bylo nepříjemné. Vzpomněl jsem si, jak jsme byli

se školou na filmu *Ona brání vlast*. Ukazovali tam německé koncentrační tábory. Stáli tam vězni na apelu. Protože apel dlouho trval, měli dovoleno pohybovat se na místě. Bližil se večer, hrozně mě bolely lopatky, ramena, v bocích mě bolelo, zkrátka všude. Zkusil jsem se pohnout a hned mi bylo lépe. Najednou někdo zařval, ať stojím. Politický na mě zařval, ať se ani nehnu. Pak mě viděl velitel a zařval: ‚Nestůjte! Zmrznete! Doprava deset kroků, zpátky deset kroků!‘ Tak jsem takhle chodil a tamten zase zařval, že mám stát. Tak jsem stál. Už byl večer, setmělo se, nikde nikdo. Tak jsem si řekl: ‚Pane, kde je ten obláček bílý?‘ Hvězdy svítily. Kdyby aspoň někdo přišel a řekl mi: to je krásný, jak jsi věrný a dodržuješ Boží přikázání. Pane, kde jsi? To se už nedá vydržet. Pak zařvali: ‚Duda, do korekce!‘ To jsem byl hrozně rád, když jsem si tam lehl. Příště už jsem byl chytřejší. Vzal jsem si deku, svázel ji drátem, na to jsem si vzal věžeňský pytlový kabát, a už se mi tam v té zime stálo lépe.“

Hned první sobotu si tak Rudolf Duda vyzkoušel, co bude následovat všechny ostatní soboty na Eliáši. Když v sobotu ráno odmítl nastoupit na odchod do práce mimo tábor, byl postaven u brány mezi dráty. Zde musel za jakéhokoliv počasí stát a čekat až do večera, kdy se pracovní skupina vrátila do tábora. Pak jej čekala noc v korekci. „Jedna sobota byla také taková... Podle toho jsem poznal,

že bratr Kloda je adventista. Měl mít směnu po mně, a tak jsem čekal, že přijde. Nepřicházel, tak jsem si říkal, že to chudák nevydržel a šel do práce. V duchu jsem se modlil a najednou vidím, že jde ke mně a říká: „Poslali mě, abych se postavil k tobě.“ Tak jsme tam spolu stáli, a aby to bylo snesitelné, začali jsme si zpívat nějakou píseň. Výsledek byl takový, že na nás zařvali: „Pryč od sebe a nemluvte spolu!“ Tak jsme tam stáli. Nejhorší bylo, když třeba přišel sníh a vánice. Jednou to bylo takové, že už jsem to měl do půl kolen a říkal jsem si, že už to nemůžu vydržet. Začal jsem se tedy hýbat, a tím se mi velice ulevilo.“

Jednoho dne si nechal Rudolfa Dudu předvolat velitel tábora: „Vstoupil jsem dovnitř do kanceláře, zrovna před jeho stůl. On říká: ‚Duda, tak vy nebudete dělat, ano?‘ Říkám: ‚Pane veliteli, já jsem kvůli tomu odsouzen. Já jsem nikdy v sobotu nepracoval. Já nemohu, je to moje zásada.‘ ‚Kvůli tomu vás sem poslali. Toto je výchovný ústav. My vás tu musíme převychovat a vy budete makat jako hodinky. Já vám ukážu, a ukázal mi, abych šel ven. Já si říkám, že ven nepůjdu, to by vypadalo, jako že souhlasím s tím, že půjdu v sobotu dělat. On tedy říká bachaři: ‚Jděte do skladu, přineste šlauchy a dejte do toho železo. Já ho naučím makat!‘ Pořád mi ukazoval, abych šel ven. Já nešel, nemohl jsem. Vyskočil od stolu, chytil mě, fackoval a řval. Já si říkal: Pane, až přinesou ty šlauchy a budou mě mlátit, prosím tě,

pomoz mi. Jak řval, tak se najednou chytl za vlasy, vyběhl ven, řval a řval a šel po lágru pryč.“

Jak na Nikolaji, tak i na Eliáši se adventisté scházeli k „biblickým studiím“. Například na Nikolaji jim k tomuto účelu sloužil sklad uhlí v kulturáku. „Bibli jsme tam neměli. Každý vzpomínal, kdo si co pamatuje, a dávali jsme to dohromady.“ Tímto způsobem seznamovali s Bibli i další vězně, kteří o to projevíli zájem. Když pak vedení tábora zjistilo, že se adventistům podařilo přivést na víru vraha a kriminálního vězně Matyáše, rozhodlo se adventisty rozdělit do různých táborů. „Pokud vím, byl Matyáš vrahem. Zabil hajného a byl za to odsouzen. Jak se s námi seznamoval, tak se měnil, byl jiný a chtěl být adventistou. To se samozřejmě rozneslo a každého poslali na jiný lágr. O Matyášovi jsme už neslyšeli. Jenom vím, že bratr Bláha po dvou letech slyšel, že tam někde je a každou sobotu stojí mezi ostnatými dráty... sám, bez křtu. Až potom se nechal pokřtít. To bylo takovou posilou, když to člověk slyšel.“

Po vypršení trestu byl Rudolf Duda propuštěn do civilu. Vzpomíná si, že po návratu domů jej vyhledal bývalý vězeň z Jáchymova, kterého neznal. Chtěl jej pozdravit s tím, že nikdy nezapomene, jak tam stál mezi dráty a byl pro ostatní symbolem vzdoru.

Propuštění z jáchymovských lágrů však pro Rudolfa Dudu neznamenovalo začátek svobodného života. Nedlouho po svém propuštění se musel hlásit u PTP v Radvanicích u Ostravy, kde dva roky fáral na dolech Fučík 1 a 2. Na Silvestra roku 1953 došlo na dole k závalu, který Rudolfa Dudu rovněž zasáhl. Naštěstí byl včas nalezen a vyproštěn. Po absolvování služby u PTP zůstal Rudolf Duda v Ostravě zaměstnán jako skladový dělník u Ústředních dílen ostravského revíru. V roce 1965 získal státní souhlas k činnosti jako biblický pracovník – kazatel, kterou chtěl vždy vykonávat. Dostal na starosti Moravské Slovácko, kde sloužil do května 1969, než byl přeložen jako učitel a preceptor do biblického semináře. Od roku 1970 sloužil jako kazatel adventistického sboru na pražských Vinohradech, kde i po odchodu do důchodu v roce 1989 aktivně působil.

PŘÍBĚHY 20. STOLETÍ, PAMĚŤ NÁRODA

INFORMACE Z VÝBORU ČESKO-SLOVENSKÉ UNIE

V neděli 10. února se v Brně sešel poslední výbor Česko-Slovenské unie ve stávajícím složení před konferencí Česko-Slovenské unie. Příští výbor se v novém složení sejde v červnu. Členové výboru se zabývali převážně plánováním a upřesňováním různých záležitostí, které se týkají konferencí unie a sdružení, jež proběhnou v první polovině tohoto roku.

Členové výboru unie hlasovali o rozhodnutích a byli informováni o různých záležitostech:

Záležitosti týkající se konference Česko-Slovenské unie

- Výbor unie schválil návrh na změnu jednacího řádu konference Česko-Slovenské unie v oddílu „Výbor pro změny ústavy“: „Výbor pro změnu ústavy není oprávněn vyřadit žádný návrh postoupený pro konferenci unie konferencí sdružení nebo výborem unie a sdružení. Tyto návrhy může pouze opatřit svým doporučením nebo zdůvodněným nedoporučením.“
- Dále schválil návrhy pro změnu ústavy, aby délky konferenčního období unie a sdružení byly 5 let a při založení sboru byl počet zakládajících členů 20. Dalším schváleným návrhem je pak upřesnění definice sboru: „Sbor je základní organizační složkou církve na určeném území. Sbor tvoří nejméně 12 členů církve, při poklesu členské základny pod stanovený počet se převede na skupinu.“
- Příprava vize na konferenci unie: Po představení vize na pracovní části konference se dá prostor delegátům pro jejich podněty a návrhy, které budou směřovány jako doporučení výboru pro plány a programy a bude o nich hlasováno bez diskuze v plénu. Výbor pro plány a programy bude zasedat v nejkratším možném čase po svém zvolení a projedná navrženou vizi s tím, že bude mít k dispozici i doporučení jednotlivých oddělení a institucí do dalšího konferenčního období. Návrh vize bude po projednání představen delegátům. Po schválení vize konference unie podají vedoucí oddělení a institucí rozpracovanou vizi nově zvolenému výboru unie na jeho podzimním zasedání.

Záležitosti související s konferencemi unie a sdružení

- Po konferencích Česko-Slovenské unie a jednotlivých sdružení správní rady unijních institucí navrhnou jména ředitelů či vedoucích, která poté schválí výbor unie. Proces volby ředitele či vedoucího musí být v souladu se stanovami jednotlivých institucí.
- Výbor unie schválil rozložení členů nového výboru unie: 3 administrátoři unie, 3 předsedové sdružení, 5 členů Moravskoslezského sdružení (4 laici, 1 kazatel), 4 členové Českého sdružení (3 laici, 1 kazatel) a 3 členové Slovenského sdružení (2 laici a 1 kazatel). Celkový počet je 18 lidí.
- Výbor unie se také zabýval statutem kazatelů na konferenci. Bylo odhlasováno, že pro volbu pracovních výborů na konferenčním jednání unie bude kazatel s čestným pověřením a povolením vnímán jako laický člen. Obecně pro volbu do jednotlivých církevních grémií a výborů však bude kazatel s čestným pověřením a povolením vnímán jako kazatel, a ne jako laický člen.

Další administrativní a správní záležitosti

- Výbor unie schválil, aby projekt INRIroad byl v dalším konferenčním období v kompetenci unijního koordinátora mládeže a jednotlivých sdružení, kde probíhají místní studentské aktivity.
- Organizace Prameny zdraví a Centrum zdraví Eden požádaly o zařazení do kategorie podpůrných organizací v církvi. Centrum zdraví Eden předloží vedení unie status organizace a poté se přistoupí k posouzení obou žádostí.
- Centrum pro misiologii Adventistického teologického institutu bude mít na starost vzdělávání kazatelů v oblasti evangelizace, které bude probíhat ve spolupráci s univerzitou ve Friedensau.
- Evro-Asijská divize uzavřela s Česko-Slovenskou unií tzv. Memorandum o porozumění. V areálu na Sázavě proběhnou do roku 2020 tři setkání. V dalším pětiletém období má Evro-Asijská divize zájem o pravidelné setkávání v tomto areálu.
- Výbor unie dodatečně vyjádřil hlasováním podporu výzvě Římskokatolické církve adresované poslancům Parlamentu České republiky k odmítnutí ratifikace Istanbulské úmluvy, kterou schválila unijní rada a podepsal ji předseda Česko-Slovenské unie.

Na závěr předseda Česko-Slovenské unie Mikuláš Pavlík poděkoval členům výboru unie za jejich pětileté úsilí a službu. Výbor unie se v tomto období sešel 16krát a přijal více než 300 rozhodnutí.

SINGLE

SoNS, sdružení odvážných nepřátel samoty, zve kohokoliv, kdo je sám, bez ohledu na věk, na duchovně-společensko-turisticko-naučné setkání od neděle 30. 6. do neděle 7. 7. 2019 do penzionu Rezek (www.krkonose-rezek.cz). Cena za jednu osobu s polopenzí je 3 140 Kč.

Zálohu 1 000 Kč je třeba zaslat do 30. 4. 2019 na účet penzionu Rezek: 989443339/0800, var. symbol: 719 (zvláště při platbě za více osob je třeba uvést jména). Zbývající část platby bude uhrazena při příjezdu. Mimo platby zašlete své jméno, adresu a datum narození, a to písemně, formou SMS nebo e-mailem na adresu: Bohumil Doležal, Dolní Cerekev, č. 102, PSČ: 588 45, e-mail: hasselblad500d.c@gmail.com, mobil: 739 304 625. Účastníci ze Slovenska mohou pobyt uhradit až na místě, a to v korunách nebo eurech. Při nenastoupení pobytu se záloha nevrací. Je třeba si najít za sebe náhradu. Pokoje jsou 3–5lůžkové. Společné přihlášky jsou vítané. Jednotlivci budou rozděleni podle možnosti ubytování.

NA SPOLEČNÉ SETKÁNÍ SE TĚŠÍ A. ZÁSTĚRA, R. JONCZY A B. DOLEŽAL

Žijeme naději

slavnostní konferenční bohoslužba

ČESKO-SLOVENSKÁ UNIE
ČESKÉ SDRUŽENÍ
MORAVSKOSLEZSKÉ SDRUŽENÍ
SLOVENSKÉ ZDRUŽENIE

ŽIJEME NADĚJÍ...

KDY

SOBOTA

8. ČERVEN 2019

ŘEČNÍK

MARIO BRITO

PŘEDSEDA INTEREVROPSKÉ DIVIZE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

KDE

BRNO

VÝSTAVIŠTĚ
PAVILON V

Církev adventistů
sedmého dne

HopeTV.cz

www.casd.cz

„...A BYLA SVATBA!“

VELKÝ PŘÍBĚH LÁSKY NA STRÁNKÁCH KNIHY ZJEVENÍ JANA

V termínu od 7. do 14. července 2019 nabízíme možnost prožít studijní týden Moravskoslezského sdružení v krásném prostředí Beskyd (Resort Beskydy).

Tématem bude kniha Zjevení. Poslední kniha Bible, „Zjevení Jana“, bývá pro mnoho čtenářů Bible synonymem pro obtížný text, který tajuplným, složitým způsobem představuje hrůzy dějin a závěrečných dnů planety Země. Není proto divu, že ji někteří nečtou vůbec, jiní jen se strachem a obavami, zatímco další jejími texty zase s oblibou děsí ostatní. Jaký byl ale původní záměr této knihy? Čteme ji dnes správně? Je to děsivá „učebnice dějepisu“, nebo naopak nádherný barvitý příběh o velké Boží lásce k nám lidem? Je třeba k jejímu pochopení znát historické letopočty? Pomáhají nám její obrazy tuto velkou lásku lépe a snadněji pochopit, nebo nám ji spíše zastírají? A jaký

praktický dopad může mít její poselství na naše vztahy s druhými a každodenní život?

Na tyto a mnohé další otázky budou odpovídat Oldřich Svoboda, kazatel a učitel Nového zákona na Adventistickém teologickém institutu, a Jan Dymáček, kazatel a vedoucí oddělení diakonie při Moravskoslezském sdružení.

Vedle dopoledních přednášek a večerních tematických vstupů bude dostatek prostoru pro společenství, sdílení, osobní ztišení, relaxaci v hotelu (bazén, stolní tenis, tenisový kurt) i v okolní přírodě (turistické a cykloturistické trasy, procházky).

Věříme, že prožijeme inspirativní a pozeňnaný týden.

Podrobnější informace a přihlašovací formulář najdete na webu Moravskoslezského sdružení:

www.mss.casd.cz

ZA MORAVSKOSLEZSKÉ SDRUŽENÍ DANIEL DOBĚŠ

JEDINE VIEROU

V Banskej Bystrici sa v nedeľu 17. februára 2019 uskutočnila teologická konferencia s názvom „JEDINE VIEROU“.

Hlavnou témou na konferencii bola otázka, ktorá je zrejme najdôležitejšou otázkou, akú si kresťan môže položiť: Ako môžem byť spasený? Po krátkom privítaní a spoločnej modlitbe bola konferencia otvorená úvodným príhovorom predsedu Slovenského združenia Bohumilom Kernom. Nasledovali dva bloky, ktoré boli venované ústrednej téme konferencie. Rečníkom bol Jiří Moskala, dekan teologickej fakulty z Andrewsovej university. Prvý blok mal názov Abeceda ospravedlnenia z viery: Späť k základom!, v ktorom sa riešila predovšetkým otázka ospravedlnenia z viery. Druhý blok mal názov: Posledná generácia a dokonalosť. V tejto časti bolo pomenovaných

sedem nebiblických teórií týkajúcich sa poslednej generácie, ktoré dodnes v adventizme prežívajú.

Odpoľudnie patrilo ďalším dvom hosťom konferencie, Istvánovi Stramszkemu (hospodár Dunajského združenia v Maďarsku) a Jánosovi Cserbikovi (kazateľ). Poslucháčom priniesli taktiež dva vstupy. Prvý s názvom Naše precitnutie a spoznanie pravej tváre KERAK-u (KERAK je kresťanské adventné spoločenstvo – odštiepenecká organizácia) a pokračovanie s témou Naša cesta z KERAK-u do cirkvi adventistov. Zaznelo silné osobné svedectvo bratov o ich dlhoročnej činnosti v uvedenom spoločenstve a ich návrate do cirkvi adventistov.

Celý program zavŕšilo pásmo odpovedí na otázky, ktoré boli položené prednášajúcim. Na všetky z nich však neprišla odpoveď pre ich nadmerne veľký počet.

Atmosféra na konferencii bola pokojná a priateľská. Čo sa týka účasti, môžeme hovoriť o veľkom záujme. Zúčastnilo sa na nej približne 400 účastníkov.

Počas celej konferencie zaznelo veľké množstvo oslovujúcich myšlienok a aj zaujímavých informácií. Podelím sa s tromi myšlienkami, ktoré ma zaujali a oslovili.

Prvá sa týka výkladu biblických veršov Gal 2,16 a Jak 2,24. V oboch sa píše o ospravedlnení (spasení), pričom v Galatánom je zdôraznená myšlienka ospravedlnenia vierou bez skutkov a v Jakubovi naopak ospravedlnenie zo skutkov. Zaujal ma spôsob ako si so zdanlivo protichodnými tvrdeniami poradil brat Jiří Moskala. Položil tri otázky: Komu autori písali?, Prečo písali? a Ako definovali termíny? Kým Pavol písal farizejom s cieľom vysvetliť im, „ako sme spasení“ (nie zo skutkov), Jakub píše skupine veriacich skľazajúcich k lacnej milosti s cieľom ukázať im „ako sa viera prejavuje“ (skutkami). Bola to taká učebnicová ukážka,

ako máme čítať nielen Bibliu, ale aj napríklad spisy Ellen Whiteovej.

Druhou zaujímavosťou bola informácia o významnom adventistickom teológovi M. L. Andersenovi (1876–1962). Práve on rozvinul teológiu poslednej generácie napriek tomu, že v jeho myšlienkach absentuje biblický základ. Jeho myšlienky, žiaľ, stále žijú aj v dnešnom adventizme a prinášajú do života veriaceho neistotu, strach a nedôveru (viac v knihe Boží charakter a posledná generácia).

Posledným dojmom, ktorý si odnášam, je skúsenosť rozdelenia sa a návratu do cirkvi adventistov maďarských veriacich. Nielen z prejavu, ale aj na ich tvárach bolo vidno stopy bolesti, ktorú prežili v zápase o správne rozhodnutie. Ich skúsenosť bola pre nás všetkých varovaním, čo všetko hrozí, ak svojim sklonom po svojoľnosti, nezávislosti a výlučnosti dáme voľný priebeh.

RASTISLAV ŠPALEK,
ŠTUDENT ADVENTISTICKÉHO TEOLOGICKÉHO
INŠTITÚTU

JAK SE DOROZUMĚT S NESLYŠÍCÍMI

Chtěli bychom vám tentokrát opět přiblížit svět neslyšících a poradit, jak se s nimi dorozumět, i když neovládáte znakový jazyk. Pokud se dostanete

do situace, kdy potřebujete hovořit s neslyšícím člověkem anebo kdy on chce hovořit s vámi, často u toho bude ještě další osoba. Tu rozhodně

nevyhánějte – je to totiž nejspíše tlumočník. Pravda, s neslyšícím pak možná nebudete moci mluvit pouze mezi čtyřma očima, ale bez tlumočníka byste s ním pravděpodobně nemohli mluvit vůbec – anebo ne tak, abyste si dobře rozuměli.

V uvedených situacích je třeba dodržovat některé důležité zásady, které si snadno vyhledáte také na internetu (např. na portálu ruce.cz). Mezi pravidla pro komunikaci s neslyšícími patří zejména ta následující:

Při komunikaci bez tlumočníka

- Dříve než začneme mluvit s neslyšícím, je nutné získat si jeho pozornost – nejlépe tak, že mu třeba poklepeme na rameno.
- Při komunikaci s neslyšícím člověkem je nutné neustále udržovat vzájemný oční kontakt.
- Hovoříme po celou dobu tak, aby nám neslyšící dobře viděl na ústa – aby mohl dobře odezírat; během hovoru se tedy neotáčíme stranou a nikdy nehovoříme za zády neslyšícího.
- Pokud jsme v místnosti, nesmíme stát zády k oknu nebo zdroji světla, ale tak, aby nám světlo dopadalo na tvář – zády (nebo bokem) ke světlu by měl stát naopak neslyšící.
- Nehovoříme příliš rychle, ale ani se nesnažme pomalu slabikovat – je třeba artikulovat výrazněji, ale ne přehnaně. A úplně zbytečné je křičet (neslyšící nás většinou stejně lépe neuslyší).
- Pro správnou artikulaci (aby neslyšící mohl lépe odezírat) někdy pomůže, když mluvíme potichu (bez hlasu).
- Nic by nám nemělo zakrývat tvář ani ústa. Mnoho lidí má ve zvyku si při sezení u stolu například podpírat hlavu a při řeči si gestikulovat před obličejem – pak ale neslyšící prakticky nemůže odezírat.
- Používáme pouze běžná, všeobecně známá slova a jednoduché věty – vyhýbáme se naopak složitým výrazům, cizím slovům a také ironii.
- Vždy je třeba se ujišťovat, že nám neslyšící rozumí – nejlépe tak, že si to vhodnými doplňujícími otázkami průběžně ověřujeme.
- Pamatujme, že mluvená (a psaná) čeština je pro mnoho neslyšících lidí v podstatě cizí jazyk,

a proto i odezírání je velmi náročné a nelze souvisle kvalitně odezírat příliš dlouho (pozornost začíná výrazně klesat už asi po 20 minutách).

- Pokud známe prstovou abecedu (libovolnou formu), můžete ji použít pro vyhláskování některých slov, která neslyšící třeba ani odezírat nemůže.
- Můžeme zkusit použít i papír a tužku (psát, kreslit) – ale ani to není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. . .

Pokud je přítomen tlumočník

- Vždy mluvíme přímo s neslyšícím člověkem, nikoliv s jeho tlumočníkem – takže i oční kontakt udržujeme s neslyšícím, ne s tlumočníkem. Nikdy přece není obvyklé ani slušné, když se díváte na někoho jiného, než s kým hovoříte.
 - Nikdy v takové situaci také nemluvíme o neslyšícím ve třetí osobě – tedy nepoužíváme formulace jako: „Řekněte mu...“, „Zeptejte se ho...“ apod.
 - Tlumočníci jsou povinni ctít etický kodex a ten jim ukládá přetlumočit vše, co řekneme – včetně např. naší poznámky „tohle mu ale neříkejte...“. Chcete-li se vyhnout trapasu, takovéto postranní poznámky nikdy nepoužívejte!
 - Na konci uceleného sdělení bychom měli vždy udělat pauzu. Při tlumočení totiž dochází k malému časovému posunu a je třeba umožnit také tlumočnickovi sdělení dokončit (podobně jako to známe u tlumočení mezi cizími jazyky).
 - Tlumočník by měl stát nejlépe přímo vedle slyšícího; neslyšící totiž potřebuje mít v zorném poli současně tlumočníka i osobu, se kterou jedná (která na něj mluví).
 - Ani když je přítomen tlumočník, nepoužívejme ironii nebo sarkazmus. Neslyšící nejsou zvyklí sdělovat opak toho, co si myslí – takže ani neporozumí, že říkáme naprostý opak, než co tím myslíme.
- Další informace můžete najít také na webových stránkách bezbarier.casd.cz – v sekci věnované neslyšícím.

JITKA MORÁVKOVÁ, KOORDINÁTORKA ADVENTISTICKÉ SLUŽBY NESLYŠÍCÍM V ČESKO-SLOVENSKÉ UNII

POBYT V „SANATORIU“ EDEN ANEB RECENZE Z RÁJE...

Čtyři velmi unavené ženy, malá revoluce v rodinách, desetidenní dovolená. ☺

Již dříve jsme si vzájemně na sobě všimly, že nám ubývá energie, síla a chuť do života. A tu se zrodil nápad na společný odpočinek. Dovolená po velmi dlouhých letech pracovního a rodinného vytížení (vy ženy to asi dobře znáte). A navíc poprvé bez rodin! Jedním slovem „dámská jízda“. A protože jsme všechny usoudily, že nepotřebujeme pouze odpočinek, ale i zdravotní restart a obnovu tělesných i duševních sil, zvolily jsme jako místo našeho pobytu adventistické „sanatorium“ EDEN v Lipníku, 40 km od Prahy. Jitka, odvázná to žena, dopravnice nás i naše zavazadla tam i zpět autem. Onoho památného odpoledne, 18. listopadu 2018, jsme vstoupily do bran EDENU, abychom se ubytovaly – a aniž bychom to tušily, aby se nám ve velkém změnil život.

Začalo 10 překrásných dní. Výborné jídlo, nesmírně zajímavé přednášky, cvičení dle libosti a potřeby každého, procházky v krásném okolí. Navíc báječné procedury a spousta, spousta legrace.

Těžko vybrat, o čem psát dříve, ale zdá se, že zvítězí jídlo. V Edenu jsem poznala geniálního kuchaře – Petra. Nejenže bylo všechno (relativně) dokonale zdravé, ale na každé jídlo by se daly skládat básně – ódy na dokonalou chuť. „Dal som tam to, a potom tamto, ale ako presne som to varil, to odo mňa nechcejte vedieť...“ Přestože Peter přesně nevěděl, jak to vařil, byl tak laskavý, že ve svém volném čase sepisoval recepty, abychom měly alespoň malou naději, že se nám něco podobného podaří uvařit doma.

Přednášky byly zajímavé a obohacující. Mimo jiné objasňovaly, proč je zde na pobytu právě takový režim, jaký je. A nebyly to jen zajímavé studie, které dokládaly pravdivost získaných informací, ale také výsledky našich měření. Na začátku pobytu totiž každý absolvoval zdravotní měření a konzultaci s lékařkou a na konci pak znovu. Nebýt posouzení měřitelných zdravotních hodnot a subjektivního stavu, nevěřily bychom, jakých změn je možné

dosáhnout za pouhých 10 dní. A nemluvím jen o zdravotním stavu tělesném, ale i o emocionálním a duchovním. A nebyla bych žena, kdybych nezmínila výrazný rozdíl ve váze. A to i přesto, že jsem se neustále cítila plně najezená!

Každé ráno nás čekala rozcvička, během dne procházky, cvičení pro zdravou páteř a vůbec celkově pro pohybový aparát. Skvělý SM systém, který jsem už znala, a také výborná Evminova metoda, kterou jsem vyzkoušela poprvé a která mne opravdu nadchla. Pro mne osobně kombinace těchto dvou metod bylo to nejlepší cvičení, jaké jsem kdy zažila, a nikdy jsem se necítila tak skvěle, co se mé páteře týká. Možnost kruhového tréninku a podobných aerobních cvičení jsem moc nevyužívala, raději jsem totiž trávila večery v sauně. Pětimístná infra-sauna je záležitostí nejen zdravotní, ale také společenskou a kulturní. V sauně totiž zněla překrásná hudba, která zvyšovala pohodu, uvolnění a relaxaci. Některé večery nám byla nabídnuta muzikoterapie s antidepresivním a upokojujícím účinkem a současným promítáním krásných videosnímůk z naší přírody.

Procedury nám předepsala lékařka na základě našich výsledků a potřeb. Masáže, zábaly, vodoléčby, sauna, pro každého jeho osobní bylinná konvička každý den. Každý z nás měl svého vlastního

nebo kteří se chcete jen tak někam vydat. EDEN bude vždycky dobrá volba. Děkuji všem, kteří se o nás tak nadstandardně starali. Také našim holčákům, které měly odvahu vydat se na deset dní mimo domov, a že nám bylo spolu tak krásně. Naše příjemná zdravotní rekreace (a také s ní související rodinná revoluce) by se nikdy neudála, kdyby naši manželé a rodiče nebyli ochotni postarat se o naše ratolesti, takže i jim patří veliký dík.

instruktora (instruktorku), který se o nás v průběhu celého pobytu staral. V Edenu to rozhodně není tak, že dostanete nějakou předepsanou proceduru a pak nikoho nezajímáte. Všichni se o nás starali komplexně, aby to nebylo jen o pár příjemných chvilkách, ale aby se naše zdraví skutečně zlepšilo na všech úrovních. Byl dán důraz na osvojování si nových zdravotních návyků, abychom byli schopni pokračovat v nových návycích i doma. Personál pro nás připravil několik praktických kurzů vaření, abychom některé věci dokázali vykouzlit bez potíží i po našem návratu do reality.

Jsem vděčná za milý kolektiv ozdravného pobytu. Bylo nás celkem 12 (jako učedníků) a všichni svým dílem přispěli ke skvělé rodinné atmosféře. Od té chvíle každý den vzpomínám na krásné dny v EDENU a na skvělý personál, který nezůstal pouze „personálem“, ale všichni se stali našimi přáteli. Z celého srdce a upřímně mohu říct, že mnohem raději pojedu znovu do Edenu než k moři či na hory nebo kamkoliv jinam. Od první chvíle na nás dýchal klid a pokoj. Nápadná cedule v přednáškovém sálu s nápisem „NIC NEMUSÍŠ“ nám prozradila, že všechno je zde dobrovolné. Účastnit se nemusíte, čeho nechcete, ale my jsme všude být chtěly! A tak píší svou vzpomínku na dny v ráji s doporučením pro vás, kteří jste unavení, nemocní, vyčerpaní

A snad zase někdy vstříc branám EDENU!

Jedna z nás pak několik dní po návratu z pobytu napsala do Edenu tento dopis:

„Musela jsem vám napsat, neboť mám úplně úúúúžasnou zprávu. Hned po příjezdu jsem si nechala v nemocnici odebrat krev na cholesterol. Když jsem viděla výsledky, málem jsem skákala radostí. Haleluja!!! Vaše „DIETA HALELUJA“ (která vlastně dietou nebyla) skutečně zabírá tak, jak jste říkali. Přikládám výsledky rozboru krve z předešlého měření cholesterolu (7,62 mmol/l) a z minulého týdne (5,57 mmol/l). Klidně to můžete těm, kdo by pochybovali, ukázat. Doma pokračuji až na malilinkaté výjimky ve stejném stravování i režimu a manželovi i dcerám to chutná. Včera mi přišel vaflovač, tak teď teprve poznají pořádnou mňamku. A navíc se už také ráno sprchuji studenou vodou. Překvapuji sama sebe. Pozdravujte prosím všechny z vašeho skvělého kolektivu. Moc vám děkuji za nádherně prožitých 10 dní.“

A tak jsem také nesmírně vděčná za tuto moji kamarádku, která se se zdravým režimem teprve seznamuje. A jak se zdá, tak velice nadšené a úspěšně. ☺

VĚRA

**Rezervace na ozdravné pobyty probíhá
na www.ozdravnepobyty.eu
nebo přes e-mail: pobyty-czedem@seznam.cz**

OZNÁMENÍ

Manželská setkání 2019

Tak jako se letopočty počítají před Kristem a po Kristu, tak i u nás v manželství se vždy bude počítat před MS a po MS (zápis účastníků v kronice Manželských setkání).

Milí manželé, po roční přestávce vás chceme opakovaně pozvat na krásnou rodinnou dovolenou, během níž můžete prožít zázrak a nový začátek v letopočtu vašeho manželství. Pokud již nyní plánujete čas letních prázdnin a dovolených, přijměte naše pozvání do úplně nového prostředí – ovšem s tradičním, osvědčeným programem.

Investujte do svého manželství a zúčastněte se spolu
od 4. do 11. srpna 2019 letního semináře
„**Manželská setkání**“ určeného pro manželské páry.

Hostit nás budou letos areály v nádherné přírodě Krkonoš. Informace (ceny, způsob platby, svědectví účastníků minulých ročníků aj.) se dozvíte na internetových stránkách Českého sdružení církve adventistů – Křesťanský domov – Manželská setkání: <http://ceskesdruzeni.cz/krestansky-domov/manzelska-setkani/>. Mimo informací je zde také pozvánka i přihláška s funkční kalkulačkou cen.

NA SETKÁNÍ S VÁMI SE TĚŠÍ

JAN & OLGA EJEMOVI, RADEK JONCZY A CELÝ TÝM MANŽELSKÝCH SETKÁNÍ

Sbor Vrbno pod Pradědem

Další, kdo slaví v našem sborovém společenství šedesátiny, je náš skromný a zodpovědný hospodář, bratr Petr Grycz. Jeho výročí se datuje do měsíce dubna a my mu přejeme hodně zdraví, radosti z jarních dnů, ze sluníčka, ze zpěvu ptáčků a návštěv vnučátek. Pro celou jeho rodinu vyprošujeme hojné Boží požehnání.

INZERCE

Sbor CASD Štětkovice hledá pro novou modlitebnu v Sedlčanech správce. Očekávaný termín dokončení stavby 11/2019. Zahájení spolupráce v průběhu stavby – dle dohody. Zájemci mohou kontaktovat: Tomáš Chmel, sborstetkovice@gmail.com, 739 345 668.

CZ190301

Dovolená v Krkonoších. Nabízím pronájem bytu 1+1 ve Špindlerově Mlýně za 200–300 Kč/os. a noc. Vhodné k rekreaci pro jednu až tři osoby. Bližší informace na tel.: 737 303 796.

CZ190302

Dovolená v Beskydech. Nabízíme pronájem apartmánu pro max. 9 osob v přírodním prostředí Slezských Beskyd. Tel.: 736 157 902; www.bylinkovyapartman.cz.

CZ190303

Rekondiční a výukové pobyty

zdravého životního stylu NEWSTART

Pohodlné ubytování (v jedno-, dvou-, tří- a čtyřlůžkových pokojích),
výborná vegetariánská strava, masáže,
rehabilitační cvičení na páteř,
škola vaření,
přednášky z oblasti zdravé výživy
a životního stylu,
vyšetření a konzultace,
kurz Nordic Walking,
možnost sportovního vyžití,
program pro děti (v létě),
společné zpívání, společné procházky,
duchovní rozměr
a příjemná atmosféra.

1) Resort Beskydy, Visalaje, Beskydy

Termín: 26. května – 2. června

Cena týdenního pobytu: 6 250 Kč

2) Hotel Kodrea, Nové Hutě, Šumava

Termín: 30. června – 7. července

Cena týdenního pobytu: 5 950 Kč

3) Hotel Andromeda, Ramzová,

Jeseníky

Termín: 18.–25. srpna

Cena týdenního pobytu: 6 250 Kč

4) Penzion Hájenka, Rezek,

Krkonoše

Termín: 22.–29. září

Cena týdenního pobytu: 5 950 Kč

U všech pobytů pro děti výrazné slevy,
děti do 3 let zdarma.

Pro absolventy sleva 10 %.

Pozvěte své přátele a známé!

Informace a přihlášky:

Robert Žižka, Prameny zdraví, z. s.
Roztocká 5/44, 160 00 Praha 6 – Sedlec
mobil: +420 737 303 796,
tel.: +420 226 886 861
e-mail: newstart@pramenyzdravi.cz
www.pramenyzdravi.cz

Nabídka sborové dovolené ve stylu
NEWSTART,
cena podle dohody –
v závislosti na požadovaných službách
a místě konání akce.

Slavnostní předání vodojemu v Libanonu

Dne 23. ledna 2019 proběhlo v Libanonu slavnostní předání vodojemu syrským uprchlíkům a obyvatelům Libanonu v údolí Biká. Díky tomu získá 7 500 lidí čistou a nezávadnou vodu. „Moc nás těší, že skrze tento projekt pomůžeme jak Libanoncům, tak Syřanům, kteří v Libanonu získali azyl,“ řekl na místě Radomír Špinka, ředitel české pobočky ADRA. Události byla přítomna i česká velvyslankyně v Libanonu paní Michaela Froňková, spolu s ní také ředitel ADRA Libanon Nagi Khalil a starosta obce Taraya Hamza Hamieh.

Projekt byl financován z prostředků Ministerstva zahraničních věcí České republiky v rámci humanitární pomoci poskytované do zahraničí. Čeští dárci věnovali na vodojem částku 500 000 korun.

Součástí projektu byla také distribuce 200 nádrží na vodu. Část peněz se díky hospodárnosti podařilo ušetřit a za ně pak ADRA pořídila 500 kusů hygienických balíčků, které rozdělila v uprchlickém táboře.

„Jsou chvíle, jako dnešní slavnostní předání vodojemu, kdy člověku dojde, kolik neviditelné práce mnoha jednotlivců se za uskutečněním projektu skrývá. Tato spolupráce nás všechny hodně povzbuzuje. A tak i v Libanonu můžeme být hrdí na to, jak Češi pomáhají a proměňují svět v lepší místo,“ doplnil vedoucí zahraničního oddělení Adry Zbyněk Wojkowski.

Přástky s Adrou

V Českých Budějovicích již tradičně probíhají Přástky s Adrou. Je to jako za časů našich prababiček: sejdou se ti, kteří rádi něco pěkného tvoří, vyšívají, vystřihují... Přitom se vyprávějí zážitky a zajímavosti, na stole je něco dobrého k snědku. I když není ještě pozdě večer, venku je tma a ve světnici příjemné teplo.

Na konci večera máme ošatky plné drobných dárečků, kterými můžeme obdarovat ochotné dobrovolníky za jejich službu, potěšit staré či nemocné nebo je využít třeba při vánočních trzích. Lidé ve městě už totiž dneska vědí, co je to ADRA, kde ji mohou najít, s jakými lidmi se v ní mohou setkat,

komu lidé z Adry pomáhají a jak; a taky vědí, že před Vánoci jeden ze stánků na hlavním náměstí bude patřit Adře a že jej určitě opět navštíví.

Dneska už víme, že na tuhle příležitost je potřeba pamatovat celý rok dopředu.

ADRA TÝM V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

10. výročí vzniku Dobrovolnického centra Ostrava

Dobrovolnické centrum ADRA Ostrava bylo otevřeno 22. 1. 2009. Za deset let svého působení vyslalo k potřebným lidem téměř 3 000 dobrovolníků. Navázalo spolupráci se všemi ostravskými nemocnicemi, s třinácti domovy pro seniory, třemi organizacemi podporujícími lidi se zdravotním postižením, Mobilním hospicem Ondrášek a Dětským centrem Domeček. Dobrovolníci také navštěvují seniory v Bílovecké nemocnici a přibližně 60 osamělých seniorů žijících dosud ve vlastních domácnostech a 20 dětí v pěstounských rodinách.

Ve speciálních programech zaměřených na mezigenerační dobrovolnictví navštěvují děti z vybraných mateřských a středních škol seniory, aby pro ně připravily program, rozptýlily je a také se samy ze setkání potěšily a poučily.

Noví zájemci o dobrovolnictví se mohou přihlásit v kanceláři DC Ostrava každou první středu v měsíci mezi 10.–17. hodinou na Jiráskově náměstí 4.

O budoucnost dobrovolnictví v Ostravě se vedoucí centra paní Dagmar Hoferková nebojí a říká: „Čím dál více lidí věří, stejně jako my v Adře, že normální je pomáhat.“

Pražští studenti na návštěvě u seniorů, nemocných a u dětí

Ve dnech 28.–31. 1. 2019 navštívilo v rámci projektového týdne s podtitulem „Umění žít pro sebe i pro druhé“ celkem 60 studentů Pražského gymnázia zařízení a instituce, se kterými dlouhodobě spolupracuje dobrovolnické centrum ADRA Praha. Rozdělení do skupin potěšili seniory ve Štěrboholech

a v Radlicích, pacienty v nemocnici Na Františku a děti v Dětském domově Charlotty Masarykové. Pro každou cílovou skupinu měli připravený odpovídající program – společné zpívání populárních i lidových písní, hry, konverzaci v angličtině, vzájemné sdílení atd.

Přes svou vytíženost studenti s nadšením přislíbili, že svou návštěvu u osamělých lidí zopakují. Nezřídka z takové první návštěvy vzniká přátelství mnohem dlouhodobější a není výjimkou, že právě takové setkání ovlivní jak navštěvujícího, tak navštěveného na celý život.

V roce 2018 realizovala ADRA v barsmém Čjinském státě projekt, který se především soustředil na opravení cest a na přístup k vodě pro 19 vesnic. Problémy zde byly způsobeny záplavami a sesuvy půdy. Projekt byl založen na metodě Cash for work (v překladu „odměna za práci“) a měl tak mimo jiné přispět ke zlepšení životních podmínek až 2 375 domácností a přibližně 11 000 obyvatel.

Kromě toho jsme navíc vybudovali vodní kanály zabraňující zaplavení vesnic, dále bylo postaveno 6 mostů či rozvody vody, které zajistí obyvatelstvu její dostatek pro využití v zemědělství v období sucha.

Občas nám práci komplikovalo dlouhé období dešťů, kdy cesty byly tak rozbahněné, že jsme museli se stavebními pracemi počkat do opadnutí vody. Přes zmíněnou nepřízeň počasí se nám však práci podařilo zdárně dokončit. Díky metodě Cash for Work se navíc podařilo poskytnout místním obyvatelům přivýdělek, který využili podle svých potřeb: „*Naše vesnice se nachází vysoko v horách, teplota tu tedy přes noc značně poklesne. Dětem byla mnohdy zima. Vydělané peníze jsme tedy použili na nákup přikrývek,*“ zmiňuje matka podpořené rodiny z vesnice Tisau. Další rodina investovala peníze do vzdělání: „*Peníze jsme použili na školné pro našeho syna, na které bychom jinak nedosáhli.*“ Projekt tak respektoval individuální potřeby každé rodiny.

S obyvateli každé vesnice jsme na konci projektu připravili společné setkání, při němž jsme získali vždy velmi pozitivní zpětnou vazbu. Jsme rádi, že jsme mohli pomoci lidem, jejichž životy by jinak bylo až příliš těžké. Projekt je podpořen z prostředků Ministerstva zahraničních věcí České republiky v rámci humanitární pomoci poskytnované do zahraničí.

Výhybkář

Před nějakou dobou jsem se účastnil opomíjeného setkávání „laických“ kazatelů. Bylo zajímavé vidět známé starší tváře. Smutná byla absence mladší generace. Na setkání byla i část, která byla vyhrazena rétorice a všemu, co s tím souvisí. Zaujala mě tam myšlenka o důrazu. Lektori prakticky ukazovali, jak je důležité dávat ve větách důraz na správná místa. Silně mě to oslovilo a dlouho jsem nad tím přemýšlel. Šlo o kázání v mluveném projevu. Mohou být podobné nešvary nesprávného důrazu i při interpretaci myšlenek z Bible, tedy nejen ve fonetickém projevu?

V Bibli je zřejmě důraz v textu na „něco“ již položen. Přesouváním tohoto důrazu někam jinam se více nebo méně prohřešujeme proti původní

myšlenke pisatele. Někdy je ten původní důraz velmi zřetelný, a přesto se najdou snaživí a odvážní lidé, kteří ho přesouvají jinam. Stává se to citováním nějakého slova či verše, a opomenutím toho, co je psáno v kontextu celé pasáže. Tím, že v sobotní škole dáváme přednost tematickému studiu, můžeme podporovat tuto metodu přesouvání původních důrazů. Příkladem k pochopení může být zaměstnání v železniční dopravě, kde pracují výhybkáři. Zdá-li se obyčejné zaměstnání s nedozírným dopadem. Pokud je výhybka přesunuta k nesprávné koleji, tak neštěstí může být na světě. Na závěr chci proto položit dvě otázky k osobnímu zamyšlení: Také přesunuješ důrazy v textu jinam? Proč to děláš?

ZL

KLUB PATHFINDER

PATHFINDER – MALÉ ZAMYŠLENÍ NAD „VELKÝMI“ VĚCMI

(3. ČÁST)

Jedním ze základních bodů programu Klubu Pathfinder je „SLIB“:

„S Boží pomocí a podporou svých kamarádů

CHCI radostně žít tak, jak si přeje Bůh;

respektovat druhé lidi a mít je rád.

CHCI zachovávat zákon pathfinderů a naplňovat jej svým životem.“

Vyjadřuje osobní rozhodnutí jednotlivce:

1. Plně se ztotožnit se zásadami Klubu Pathfinder.
2. Stát se plnoprávným členem organizace Klub Pathfinder.
3. Naplňovat a podporovat cíle Klubu Pathfinder.

Na webových stránkách je možné se dočíst, že složení slibu není automatické a ani není podmínkou pro členství v organizaci Klub Pathfinder. Je tedy jakousi nástavbou vedle organizační registrace. Vystává tím však otázka, proč by měly děti v Pathfinderu skládat nějaký „slib“? Není to nadbytečná záležitost, která je jen jakýmsi nostalgickým „appendixem“ z minulosti?

Sliby se mají plnit a u dětí lze jen těžko očekávat domyšlené rozhodnutí pro celý další život. Nenakládáme tímto dětem „zátěž“, která je povede k jisté formálnosti?

Mnozí vedoucí Klubu Pathfinder s tímto odůvodněním ani děti ke složení slibu nepovzbuzují a ani je na něj nepřipravují. Je to však velká škoda! A troufám si říct, že v takovém případě pathfindering velmi citelně ochuzují o jeden silný výchovný prvek. Ve skautské metodice (a to i adventistické) hrál slib vždy významnou roli.

Bez slibu se členství v Klubu Pathfinder stává pouhou administrativní záležitostí. Zakladatelům Klubu Pathfinder šlo však o víc než získávat finanční přispěvatele a uživatele členských výhod. Původním záměrem byla snaha motivovat děti ke správné celoživotní, křesťanské orientaci. A v pathfinderském slibu jde hlavně o tuto motivaci.

Slib pathfindera je veřejnou deklarací snahy být v životě nasměrován k určitému cíli a nestydět se za to. Vyjadřuje nejen přání, ale i vědomé rozhodnutí pro aktivní snahu. Kdosi to hezky vyjádřil sloganem „CHTĚL BYCH, neznamená nic, CHCI, dělá divy“. Právě to je v pathfinderském slibu vyjádřeno a slibový odznak je prezentací tohoto svobodného rozhodnutí. Proto by také slibový odznak neměl nosit nikdo, kdo slib neskládal. Žel mnozí pokládají nošení slibového odznaku, ať již pathfinderského nebo skautského, jen za záležitost estetickou.

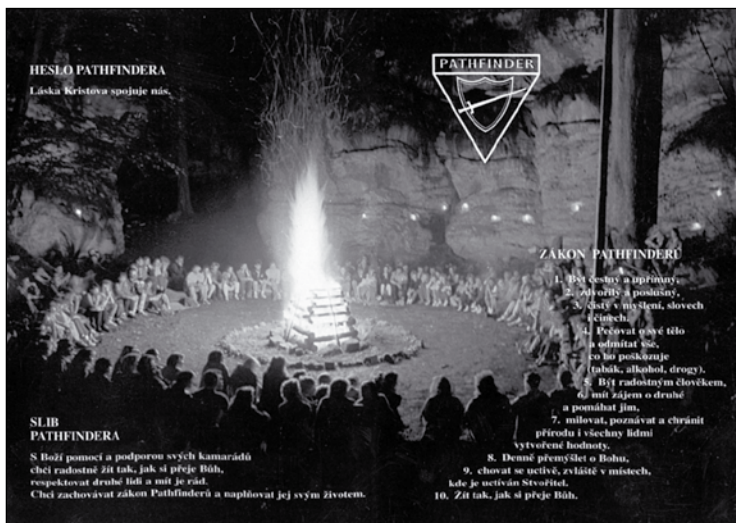
Pathfinderský program vychovává děti k osobní odpovědnosti za svou budoucnost a „SLIB“ má při tom své nezastupitelné místo. Je pro pathfindera tím, čím je pro námořníka „KOTVA“. Mohlo

by se zdát, že jde o zbytečnou „zátěž“, ale v bouřných časech pevné zakotvení ochrání loď před ztroskotáním na skalnatém pobřeží. Vzpomínám na svůj slib, který jsem ve svých 16 letech dal Bohu skrze křest. Nejednou byl pro mě pomocí a důležitým ukazatelem na křižovatkách mého života.

Pokud dětem správně vysvětlíme význam pathfinderkého slibu a v „nováčkovské zkoušce“ je na něj dobře připravíme, pak se i pro ně SLIB PATHFINDERA může stát užitečnou „KOTVOU ŽIVOTA“.

„Zasvěcuj dítě do jeho cesty – nesejde z ní, ani když zestárne.“ (Př 22,6; B21)

JERRY

STEZKA PÍSMÁKŮ 2019 – JUBILEJNÍ 20. ROČNÍK

Je to k nevíře, že soutěž ve znalostech Bible je tu s námi již 20 let. Soutěž pořádají Junák – český skaut – a Klub Pathfinder. Za tu dobu doznala soutěž několika drobných změn, ale její cíl je stále stejný. A to, aby byla Bible otvírána a čtena i dětmi. Vždyť i v dnešní době je stále člověku dobrým ukazatelem pro život a cestou, jak poznávat Hospodina.

Stejně jako minulý rok, i letos nás čekají dvě kola. První, online kolo bude začínat 1. 4. 2019. Opět bude možnost soutěžit v rodinných týmech nebo samostatně.

A protože jsou mezi námi i tací, kteří dávají přednost papírové podobě, bude i pro ně, po několikaleté přestávce, možnost v září soutěžit klasickou cestou – pomocí tužky a papíru.

Druhé kolo proběhne tradičně 17. listopadu 2019 v modlitebně církve adventistů na Smíchově, kam snad dorazí i sami zakladatelé soutěže se skautskými přezdívkami Kamzík, Edy a Jerry.

Plánujeme zpracovat všechny otázky za dobu trvání soutěže tak, aby bylo možné otestovat si znalosti z celé Bible.

Těšíme se na soutěžící ať z řad dětí, nebo dospělých.

Více na stránkách soutěže:

www.stezkapismaku.cz

ROMAN BUCHTEL ALIAS RŮŽA

VODCOVSKÝ KURZ NA SLOVENSKU

V Pathfinderii som v podstate vyrastala, preto bolo pre mňa ísť na vodcovský kurz akési prirodzené. Viem, že chcem pracovať s deťmi a mladými a viem, že sa potrebujem ešte mnohému naučiť. Toto bola pre mňa príležitosť...

Už pri príchode v piatok večer sme si overili svoje zručnosti. Pre ľad na ceste sme sa nevedeli dostať ku chate, a tak sme všetci vyskočili z áut a spolu niečo vymysleli. Bol to nezabudnuteľný zážitok rozbíjať ľad rýľom alebo posypávať cestu kadečím.

Po výbornej večeri nás naši lektori uviedli do témy tohto vodcovského kurzu „Z rozprávky do rozprávky“ úžasnou scénkou z príbehu Janka a Marienky.

V sobotu ráno sme sa zobudili plní síl do ďalšieho dňa. Doobeda aj poobede boli pre nás pripravené rôzne prednášky, do ktorých sme sa taktiež aktívne zapájali. Vodcovia sa nám snažili ukázať, ako urobiť aj z tej najjednoduchšej aktivity zábavnú a poučnú činnosť. Tiež nám hovorili, ako pracovať s radcami, alebo ako viesť deti v duchovnej oblasti.

Ako to býva zvykom, po zotmení nasledovala večerná hra. V nej sme mali za úlohu vyslobodiť princeznú Fionu z veže a rúk draka. No a po tomto náročnom dni bola postel' tým najpríjemnejším miestom na oddych.

Ani sme sa nenazdali a bol tu posledný deň. Doobeda sme robili ešte niekoľko zaujímavých aktivít a dozvedeli sa veľa o učení sa a učení druhých. Naobed sme ukončili vodcovský kurz v krojoch, pathfinderskou hymnou a stiahnutím vlajky.

Tento víkend bol pre mňa, a myslím si, že aj pre všetkých účastníkov, veľmi obohacujúci a pekný. A ja sa už teším na to, ako budem môcť všetky tie zručnosti a vedomosti použiť pri práci s mojou skupinkou.

DOTKNI SA NEBA

prichádza do miest

RIMAVSKÁ SOBOTA a LUČENEC

28.6. - 21.7.2019

POVZBUDENIE

ZAPOJENIE

OBNOVENIE

ROZŠÍRENIE

Ježiš chce použiť aj **TEBA**

prihlasovanie na YFJ 2019 do **30. 4. 2019**

VIAC NA

www.yfj.cz

Youth for Jesus je súčasťou misijného programu Dotkni sa neba. Ďakujeme za Vašu podporu a spoluprácu.

